

Η ΕΡΥΤΕΡΙΑ, ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΜΕ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΑΣ.

Τόμος Ι^η.

Φυλλάδ. 50.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.
ΤΡΕΙΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑΙ.
(Συνέχεια. Ιδία φυλλάδιον 49.)

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΤΗΝ 15 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1849.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΚΑΤΟΝ ΝΕΜΠΤΟΝ.

Α.

Ο κύριος Έρρικος Βεδιγγφέλδ, προστεθέντων άκομη τού κόμητος τοῦ Σωσσεξ και τοιών ἄλλων μελῶν τοῦ συμβουλίου, τοῦ κυρίου 'Ρικάρδου Σουθγουέλ, τοῦ κυρίου Ήδουάρδου Αστιγκ και τοῦ κυρίου Κορνουαλλῆ, είχεν ἀναχωρήσει εἰς Ασσρίτζ, μὲ συνοδίαν πολυάριθμον και μὲ φρουράν διακοπών πεντήκοντα ιππέων, πρὸς ἐκπλήρωσιν τῆς λυπηρᾶς ἔκεινης και πλήρους μεγάλης εὐθύνης ἐντολῆς, τὴν δοιαίνην ἡ Βασίλισσα εἰχεν ἀναθέσει εἰς τὸν ζῆλόν του.

Η Ἐλισάβετ ἀπεποιήθη νὰ δεχῃ τοὺς ἀπεσταλμένους τουτους, ἔνεκα ἀληθοῦς ή προσποιητῆς αὐθενίας. Άλλ' ἐπειδὴ ή ἀκτέλεσις τῶν διαταγῶν, τὰς δοιαίς εὐέρθιστος και εὐόργιστος, τὸ αἰσθημα τῆς δικαιούντης ὅμως ἔχαράττετο βαθέως εἰς τὴν ψυχήν της. Ολίγην μετὰ τὴν εἰς τὸν θρόνον ἀνάβασιν της, ἐπερχέθη γον μετὰ τὴν εἰς τὸν θρόνον ἀνάβασιν της, τὸν γηραιὸν ιππότην τοῦτον εἰς τὴν κατοικίαν του, εἰς Αγανακτίσασα διὰ τοῦτο, ή ἀγέρωχος έσαιρόπαις τους οἱδησούργ-Χάλ' και, μολονότι ἡτον γυνωστὸς οὐ πέρ της παλαιᾶς θρησκείας ζῆλος του, ἔδειξε μεγίστην πρὸς

εἰς αὐτοὺς ἀμφιθολίαν περὶ τῆς σταθερότητος μὲ τὴν ὁπολαν ἐμελλε νὰ κρατήσῃ τὰς ἡνίας του Κράτους, ἀν ποτὲ αἱ ἡνίαι αῦται περιερχούντο εἰς χειράς της.

— Δὲν εἴμασι, εἶπεν, ἐνοχος κάμμιας συνωμοσίας πρὸς τὴν ἀδελφήν μου, και εὐκόλως θ' ἀποδεῖξω εἰς αὐτὴν δλην μου τὴν ἀθωστητα. . . Καὶ πρόσεξε καλά, κύριε, σὺ ὅστις τολμᾶς ἐδῶ νὰ καταχρασθῆς τοῦ ὄνοματός της, πρόσεξε μήπως σου ζητήσω τότε λόγον περὶ τῆς σκανδαλώδους σου διαγωγῆς.

— Κατ' οὐδένα τρόπον δὲν ξθελα, ἀπεκρίθη ὁ Βεδιγγφέλδ, νὰ ἐπιφορτισθῶ τὴν δοιαίνη ἐκτελῶ σήμερον ὑπηρεσίαν· ἀλλ' ἡ Βασίλισσα τὸ ἔζητησεν ἀφεύκτως. Μεγάλως θὰ χαρῷ ὅταν ίδω τὴν Ὕψηλότητά σου δικαιολογημένην ἐντελῶς πλησίον τῆς Μεγαλειότητός Της· καὶ ἐπειτα, εἴμαι βέβαιος ὅτι, ὅταν ἡ Ὅψηλότητης Σου θεωρήσης μὲ ἀταραξίαν τὰ πράγματα, θὰ πεισθῆς ὅτι οὔτε οἱ συνάδελφοι μου οὔτ' ἐγὼ δὲν εἴμεθα ἄξιοι τῶν ὀνειδισμῶν σου.

Καὶ, λέγων ταῦτα, ὁ Βεδιγγφέλδ ἔκρινεν δόθως περὶ τοῦ χαρκτῆρος τῆς Ἐλισάβετ, διότι, ἀν και ἡτον φύσει εὐέρθιστος και εὐόργιστος, τὸ αἰσθημα τῆς δικαιούντης ὅμως ἔχαράττετο βαθέως εἰς τὴν ψυχήν της. Ολίγην μετὰ τὴν εἰς τὸν θρόνον ἀνάβασιν της, ἐπερχέθη γον μετὰ τὴν εἰς τὸν θρόνον ἀνάβασιν της, τὸν γηραιὸν ιππότην τοῦτον εἰς τὴν κατοικίαν του, εἰς Αγανακτίσασα διὰ τοῦτο, ή ἀγέρωχος έσαιρόπαις τους οἱδησούργ-Χάλ' και, μολονότι ἡτον γυνωστὸς οὐ πέρ της παλαιᾶς θρησκείας ζῆλος του, ἔδειξε μεγίστην πρὸς

αὐτὸν ὑπόληψιν, καὶ τὸν ὀνόμασεν ἀστεῖομένη δεκτήν εὐτόλμως ὁ Βεδιγγφέλδ· αἱ διαταγαὶ τῆς Εασιλίσσου πρέπει νὰ ἔκτελεσθοῦν, καὶ θὰ ἔκτελεσθοῦν.

Τὴν ἐπαύριον, πολλὰ πρωὶ, ἡ Ἐλισάβετ εἰσῆχθη εἰς φορεῖον δμοῦ μὲ τὰς γυναικάς της. Μόλις ἐκάθησεν, εἶτε τὸ βίαιον τῶν συγκινήσεων της ὑπερισχύσεων συνήθους αὐτῆς σταθερότητος, εἶτε ἀληθῶς, ὡς εἶπεν, ἦτον ἀσθενής, ἐλειπούμενης, καὶ, διταν συνῆλθεν, ἦτον τύσον ἀδύνατος, ὥτε οἱ ὅδηγοι τῆς ἔκριναν πρέπον γὰ τεριπατοῦν ἀργότερα. Καθ' ὅλην τὴν ὄδοις πορέαν, ἤτις διήρκεσε πέντε ἡμέρας, ἀντὶ μιᾶς ἤτις συνήθως ὀρκεῖ, μετεχειρίσθησαν πολλὰς καὶ λεπτολάγους προφυλάξεις, φορούμενοι μὴ τὴν ἀρπάσῃ τὸ κόμμα τῆς. Τὴν τελευταίαν ἡμέραν, ἔσυρε τὸ παραπέτασμα τοῦ φορείου της, καὶ, φοροῦσα φορείαν λευκὴν ὡς ἐμβλημα τῆς ἀλώπητος της, ἀνέλαβεν ἦθος τὸ ὄποιον ὁ Ρενάρ, εἰς τὰς ἐπιστολὰς του πρὸς τὸν αὐτοκράτορα, παριστάνεις ὡς «ἀγέρωχον, ὑπερήφανον καὶ ἀλαζονικῶς ὑπεροπτικόν». Ήθος, προσθέτει, τὸ ὄποιον ἐλάμπει τοιαύτην θέλουσα νὰ κούψῃ τὴν θλίψιν της. »

Ωσον ζοφερά, δυσον ἀπειλητικὴ εἶναι πάντοτε ἡ θέα τοῦ Πύργου τοῦ Λογδίνου, τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἐπροξένει ἀπαισιωτέραν ἀκόμη καὶ φοβερότεραν παρὰ τὸ σύνηθες ἐντύπωσιν, διότι ὁ καιρὸς ἦτον ἀθλιός. Βροχὴ ράγδαία, ως σινδόνη φαιδρή, ἐπεριτύλισσε τὸ φρούριον, καὶ ὄρμητικὸς ἀνεμος ἐτάραττε πανταχόσε, μὲ πενθιμούς συριγμούς, τοὺς τρίζοντας ἀνεμοδείκτας του καὶ τὰς ἐμβληματοφόρους του σημαῖας. Η Ἐλισάβετ, ἐνονήσασα εὐθὺς διὰ τὸ λέυκος, ἐπὶ τῆς ὄποιας μετεβιάζετο, διευθύνετο πρὸς θυρίδα τινὰ, καλουμένην Θύρα τοῦ Προδότου, διὰ τῆς ὄποιας εἰσῆγοντο συνήθως οἱ διὰ πολιτικὰ ἐγκλήματα κατηγορούμενοι, ἀνέκραζεν ἔμμανῶς.

— "Οχι, διὰ τῆς Θύρας τοῦ Προδότου! . . . Δὲν ἀρμέσει ν' ἀποβιβασθῇ ἐδῶ ἡ θυγάτηρ Ερρίκου τοῦ Ή.

— Εἴτελῶ τὰς διαταγὰς τῆς Εασιλίσσου, κυρία μου, εἶπε περίλυπος ὁ Βεδιγγφέλδ· καὶ οὐδένα τρόπον δὲν δύναμαι νὰ τὰς παραδῶ.

— Προτιμῶ νὰ βίφθω εἰς τὴν θάλασσαν, ἀπεκρίθη τὴς Εασιλόπαιας.

— Παρακαλῶ θερμῶς τὴν Ὕψηλότητα Σου νὰ ἔχῃς ὑπομονὴν, εἶπε κρατῶν αὐτὴν ὁ Βεδιγγφέλδ. Τοιάυτα πρᾶξις ἀπογνώσεως εἶναι ἀναξία τοῦ ὀνόματός σου, κυρία μου, ἀναξία τοῦ ἐνδόξου πατρός σου.

Η Ἐλισάβετ, σφίγγουσα τοὺς ὄδόντας, ἡτένισε έλεμμα σοβαρὸν ἐπὶ τοῦ γηραιοῦ ἵπποτου, διτις ἔνευσε πρὸς τοὺς κωπηλάτας νὰ ταχύνουν· καὶ, μετ' ὅλιγα δευτέρα λεπτὰ, ἡ λέυκος ἐτρεχεν ὄρμητικῶς ὑπὸ τὴν σκοτεινὴν κάμαραν ἤτις λίγεις εἰς τὴν φέρουσαν πρὸς τὴν Θύραν τοῦ Προδότου ἀναβαθραν. Εστράφη ἡ θύρα αὖτη περὶ τοὺς στιβαρούς της στροφίγγας, καὶ, διταν ὁ Βεδιγγφέλδ καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ ἐπλησίασαν εἰς τὴν ξηρὰν, δὲκτελῶν χρέον διοικητοῦ κύριος Θωμᾶς· Βράττος προχώρησεν εἰς τὴν ἀναβάθμαν νὰ δειχθῇ τὴν Εασιλόπαια . . . Ἡ Εασιλόπαια δμῶς δὲν ἐκινήθη παντά πασιν, ἀλλ' ἔμεινεν ἴτυχορογνωμόνως εἰς τὴν θέσιν της ἐντὸς τῆς λέμβου, λέγουσα.

— Προδότις δὲν είμαι, καὶ δέρθειλω νὰ ἔμβω διὰ τῆς θύρας ταῦτης.

— Δὲν χρεωστοῦμεν, κυρία μου, ν' ἀκούσωμεν τὴν θέλησίν σου, διλλὰ τὴν θέλησιν της; Εασιλίσση, ἀπερούσαν εἰς τὰ ἐτοιμασθέντα δι' αὐτὴν δώματα, διτα-

νειλίσσους πρέπει νὰ ἔκτελεσθοῦν, καὶ θὰ ἔκτελεσθοῦν. Σὲ προσκαλῶ, κυρία μου, νὰ ὑποταχθῆς χωρὶς περαιτέρω ἀντίστασιν. Εκουσίως, ἡ ἀκουσίως, θ' ἀποβιβασθῆς.

— Καὶ σὺ, Βεδιγγφέλδ, σὺ ημπορεῖς νὰ λαλής τοιαύτην πρὸς ἐμὲ γλώσσαν! . . . καὶ εἰς τοιαύτην μάλιστα στιγμὴν! . . .

— Μὲ ἀναγκάζεις, κυρία μου.

— Πολὺ καλά, εἶπε σηκωθεῖσα, δὲν θέλω νὰ σου δύσως ἀφορμὴν νὰ μὲ προσβάλῃς περισσότερον.

— Εὔρεστεῖσαι, Ὅψηλοτάτη, ἀπεκρίθη, νὰ προφυλαχθῆς ἀπὸ τὴν Βροχήν;

Καὶ τῆς ἐπρόσφρε τὸν ἴδιον αὐτοῦ μανδύαν, τὸν ὄποιον αὐτὴν ἐσπρωξε διὰ συνατοῦ γρονθοκοπήματος, ως ιστορεῖ αὐτολεξεὶ ὁ γέρων Φώξ. Ἐπειτα, ἀναβάσα τὴν κλίμακα, εἶπε μεγαλοφόρως τὰ ἔξης.

— Εδῶ ἀποβιάνει σήμερον ὡς αἰχμάλωτος· ἡ πιστοτέρα τῶν ὑπηκόων δοῖ ποτὲ ἐπάτησαν τὰς Εαθυδας ταύτας. « Θεὶς μεγαλοδύνημε, δὲ μόνον ἐπικαλούμαι μάρτυρα, διότι σὺ μόνος ἔμεινες εἰς τὸν κόσμον φίλος μου.

— Εἰσαι ἄδικος, Ὅψηλοτάτη, εἶπεν ὁ Βεδιγγφέλδ δοτις ἔστεκεν ἀσκεπής εἰς τὸ πλευρόν της· Ἐγειρεις πολλοὺς φίλους, κυρία μου, κάνινα δὲ πιστότερον ἔμου. Λατολμῶ καὶ σὲ συμβουλεύω περισσοτέραν εἰς τὴν διαγωγήν σου συστολὴν, προέρχεται τοῦτο διότι φοβούμαι μήπως παρασταθῇ ἡ διαγωγή σου εἰς τὴν Εασιλίσσαν μὲ δυσάρεστα χρώματα.

— Εἰπέ της διὰ τοῦ θέλης περὶ ἔμου. Μήτε σὺ, μήτε κάνεις εἰς τὸν κόσμον, δὲν θὰ μοῦ ἐπιβάλλετε κανόνας διαγωγῆς.

— Ας ἔναι, κυρία μου . . . Πλὴν, σὲ παρακαλῶ, δὲ προχωρήσωμεν. Έδῶ ἡ Ὅψηλότης Σου εὑρίσκεται ἐκτεθειμένη εἰς τὴν φρικτὴν ταύτην ἀνεμοζάλην· καὶ, πάσχουσα δηλ., θὰ γένης χειρότερα.

— Καὶ τί σὲ μέλει; ἐπανέλαβε καθήτασσα εἰς τὴν τελευταίαν Εαθυδία τῆς ἀναβάθμας, δῆποι ἐτρεγαν τὰ νερὰ ὡς ρύακες, ἐνῷ Βροχὴ ράγδαία τὴν προσβάλλει πανταχόθεν. Θὰ προχωρήσω διταν θέλω, καὶ δηλ. διταν μοῦ τὸ λέγγας σύ . . . Κύτταξε δὲν τολμᾶς νὰ μεταχειρισθῆς τὴν Είλαν.

— Οχι, κυρία μου. Άνη Ὅψηλότης Σου λησμονῆς τὸ χρέος σου πρὸς τὸν ὑψηλὸν Εαθύμον σου, ἔγω δὲν λησμονῶ τὰ πρὸς τὴν θυγατέρα τοῦ πατρός σου χρέη μου.

Τὸ συμπαθὲς καὶ πατρικὸν σχεδὸν ὑφος τῆς τοιαύτης ἐπιπλήξεως ἐσυγκίνεσεν ἀπαισθητῶς τὴν Εασιλόπαια, ἤτις, στρέφουσα περὶ αὐτὴν τὰ έλεμματά της, ἐπι μᾶλλον κατενύχθη ἰδούσα τὴν εἰς δλων τὰ πρόσωπα ζωγραφουμένην θλίψιν. Ἐπερισχυσαν λοιπὸν τὰ καλά αἰσθήματα, καὶ ἔδωκε τὴν χειρά της εἰς τὸν ιππότην, λέγουσα·

— Εἶχεις δίκαιον καὶ ἔγω ἔχω ἄδικον, Βεδιγγφέλδ . . . Οὐδήγησέ με εἰς τὴν φυλακήν μου.

B.

Η Ἐλισάβετ, συνοδευομένη ἀπὸ τὸν κύριον Ερρίκου Βεδιγγφέλδ, τοὺς λοιποὺς ἀπεσταλμένους, τὸν Βράττον καὶ μέρος τῆς φρουρᾶς, διήρχετο στοὰν μακράν, φέροντας εἰς τὰ ἐτοιμασθέντα δι' αὐτὴν δώματα, διτα-

αίφνης ἔφερεν ιδοῦσα τὸν Σίμωνα Ρέναρ, δοτις, τυ-
λιγμένος εἰς τὸν μανδύαν του καὶ ἀκίνητος, ἐφαντετο
περιμένον ἑκεῖ τὴν διάθασιν τῆς Εβσιλόπαιδος. Τὴν
ἐπροσκύνησε θαλέως μὲν, ἀλλὰ χλευαστικῶς· ἢ δὲ
προπέτεια του αὕτη δὲν ἐπέτυχε, διότι ἡ Ἐλισάβετ
τὸν ἔκυτταξε μὲν περιφρονητικώτατον βλέμμα, καὶ
εἴπε πρὸς τὸν Βεδιγγρέλδ.

— Απομάκρυνέ μου τὸν ἄθλιον αὐτὸν Ισπανόν...
Θοτις τὸν ἀπομακρύνῃ καὶ ἀπὸ τὴν ἀδελφήν μου θά-
μας ὑπηρετήσῃ μεγάλως καὶ τὰς δύω.

— Ήμπορεῖς νὰ περάσῃς, Ὕψηλοτάτη, εἶπε μὲ πι-
κράν εἰρωνελαν ὁ Ρέναρ, τὴν χειρα ἔχων εἰς τὴν λαβήν
τοῦ ζίρους του... Ἡ φυλακή σου ήτοι μάσθη· καὶ, ἀν-
αί συμβούλα μου ἦναι εὐπρόσδεκτοι εἰς τὴν Μεγα-
λειότητά Της, δὲν θὰ τὴν ἀφήσῃς εἰπὲν δταν ὅδεύσῃς
τὴν ὁδὸν τῆς καταδίκης, τὴν δποίαν ὥδευσε καὶ ἡ
μάτηρ σου Άννα Βολένα.

— Άλλην μίαν προπέτειαν ὡς αὐτὴν ἀν εἰπῆς,
εἶπε πρὸς αὐτὸν δ Σώσσεζ, οὔτε τὸ ἀπαραδίσταν τοῦ
πρέσβεως, οὔτε ἡ εὑνοια μὲ τὴν δποίαν ἡ Αὐτῆς Με-
γαλειότητης σὲ τιμᾶ, δὲν θὰ μέμποδίσουν νὰ διαπεράσω
τὸ σῶμά σου μὲ τὸ ζίρος μου.

Καὶ, τοῦτο εἰπὼν, τὸν ἐσπρωᾶς μὲ δργήν, καὶ ἡ
Εβσιλόπαις ἡκολούθησε τὸν δρόμον της μὲ ένημα Ερδιδύ¹
καὶ μεγαλοπρεπές, ἐνῷ οἱ στρατιώται τῆς φρουρᾶς,
σχηματίζοντες κύκλον περὶ αὐτὴν καὶ τὸν Σώσσεζ,
ἐπρότειναν λόγχην κατὰ τοῦ μανιούμενου πρέσβεως.

— Άλλοι μονον! εἶπε πλήρης ἀντουγκίας ὁ Βεδιγγ-
ρέλδ, κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον νῦζοσες τὴν κατὰ τὴν
Ὕψηλότητός σου ἔχθροπαθειαν τοῦ Ρέναρ.

— Ο! δὲν τὸν φροῦριμαι παντάπασι, καὶ τὸν προ-
καλῶ μάλιστα! Ή ἀγγλικὴ εὐθύτης θὰ κατισγύση
πάντοτε τῆς Ισπανικῆς δολιότητος... Πότας γυναι-
κας μοῦ ἀφίνετε; ἐπανέλαβε στραφεῖσα πρὸς τὸν Βράττο
καθ' ἣν στιγμὴν εἰσήρχετο εἰς τὴν φυλακήν της.

— Μίαν μόνην, κυρία μου.

— Διατί δὲν μοῦ τὰς ἀφαιρεῖστε δια; ήρώτησε μὲ
πικρία... Ποὺν καλά! δὲν θέλω οὔτε τὸν μίαν.

— Όπως δρίσης, κυρία μου, ἀλλὰ δὲν ήμπορῳ νὰ
ὑπερβῶ τὰς δποίας ἔγω διαταγάς.

— Εἶναι συγγωρημένον νὰ γεάψω ποὺς τὴν Εβσι-
λίσσαν;

— Μάλιστα, κυρία μου· πλὴν ἡ ἐπιστολὴ σου θ' ἀ-
ναγνωσθῇ πρὸτον εἰς τὸ ἴδιαίτερον συμβούλιον, τὸ
δόποιον θ' ἀποφασίσῃ ἀν πρέπη νὰ δοθῇ εἰς τὴν Με-
γαλειότητα Της.

— Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον λοιπὸν, εἰψας εἰς τὴν
διέκρισιν τοῦ συμβούλου.

— Κατὰ δυστυχίαν, να!, κυρία μου, εἶπεν ὁ Βε-
διγγρέλδ... Άλλ' ἔχεις ἑκεῖ φίλον, τὸν ἀρχιγραμ-
ματέα.

— Δὲν τὸ ήξενό... Ο! διατί δὲν ήμπορῳ νὰ
ἰδῶ τὴν Εβσιλίσσαν, καὶ μίαν μόνην στιγμήν!...
Η μάτηρ μου δὲν θὰ ἐθανατόνετο ἀν ἐσυγγωρεῖτο εἰς
αὐτὴν νὰ ιδῇ διπαξ τὸν εὐγενὴ σύζυγόν της, ἀπατη-
θέντα περὶ αὐτῆς· καὶ δοὺς τοῦ Σόμμεσσετ μοῦ
εἶπεν διτι, ἀν δὲλφός του ὁ ναύαρχος· κατέθεθον νὰ
λαλήσῃ μὲ τὸν Εασιλέα, ποτὲ Έξόνος ὁ Ή δὲν θὰ
συγκατετίθετο εἰς τὸν θάνατόν του..., ἀλλ' οὕτω
συμβάνει πάντοτε. Ο θάνος, πιστογίζεται ἀπὸ αν-

θρώπους ποταποὺς καὶ δολίους, μόνον ἔργον ἔχοντας
νὰ ἐμποδίζουν ώστε νὰ μὴ φθάσῃ εἰς αὐτὸν ἡ ἀλκήθεια.
Μὲ κρατοῦν καὶ ἐμὲ μακράν τῆς παρουσίας τῆς ἀδελ-
φῆς μου, γνωρίζοντες πολὺ καλὰ διτι μὲ δύω λέξεις
ἡμπορῷ νὰ δικαιολογηθῶ, ἐνῷ τὴν κωφαίνουν μὲ ψευδεῖς
πληροφορίας... Βεδιγγρέλδ, σὺ εἶσαι πιστὸς ὑπο-
ρέτης τῆς Εβσιλίσσης· δὲν εἶναι ἀλκήθεια;... Εὐχρός
μου δὲν εἶσαι. Εἰπέ της διτι, ἀν συγγωρήσῃ νὰ ἐμφρ-
νισθῶ ἐμπροσθέν της, εἴτε κατὰ μόνας, εἴτε παρόντων
τῶν τακτικῶν συμβούλων της, ὑπόσχομαι νὰ τῆς ἀπο-
δειξῶ τὴν ἀθωότητά μου. Πρὸ πάντων, ἐξόρκισέ την
νὰ μ' ἔξεμπροσθίσῃ μὲ τὸν Γάϊτ, ώστε νὰ δυνηθῶ
νὰ ἀποσπάσω ἀπὸ τὸν ἀνθρωπον τοῦτον εἰδικεινὴ ἔξο-
μολόγησιν.

— ‘Η συνέντευξις αὕτη ὀλίγον θὰ ὀφελήσῃ τὴν
Ὕψηλότητα Σου, ἀντέτεινεν ὁ Βράττος. Ο Γάϊτ ὄμολο-
γεῖ, κυρία μου, τὴν συνενοχήν σου εἰς τὴν ἀνταρέσιν.

— Ψεύδεται... Τὸν ἔκαμψαν νὰ δώσῃ τοιαύτην
ψευδῆ μαρτυρίαν, δελεάσαντες αὐτὸν μὲ τὴν ἐλπίδα
τῆς χάριτός του· ἀλλὰ θ' ἀνακαλέσῃ τοὺς λόγους του
χροῦ μὲ ίδη. Τὸν προκαλῶ νὰ μὲ κυττάξῃ κατὰ
πρόσωπον, καὶ, ἀν δυνηθῇ, ἀς ἐπιμείνῃ... Η μᾶλλον,
δὲν ήμπορῷ νὰ πιστεύσω τὸ τοιοῦτο ἀπὸ τὸν Γάϊτ.
Οσω τερατῶδες δὲν ἦναι τὸ ἔγκλημά του, ἔχει ψυχὴν
εὐγενῆ, καὶ τόσον ἀθλιον πρόσωπον δὲν εἶναι δυνατὸν
νὰ παραστήσῃ.

— Ο Γάϊτ ὑπειλήθη εἰς τὴν τακτικήν καὶ εἰς
τὴν ἔκτακτον ἐξέτασιν, κυρία μου, ἀπεκρίθη ὁ Βράττος,
καὶ η παράδοξη σταθερότης τὴν δποίαν ἔδειξεν εἰς τὴν
πρώτην δοκιμασίαν, ἔλειψεν εἰς τὴν δευτέραν.

— Τὸν συγγωρῶν ἐκ έδους καρδίας, τὸν δυστυ-
χῆ... Άλλ' ἐκ τούτου προκύπτει πάντοτε διτι ἡ ὄμο-
λογία αὕτη δὲν ἀποδεικνύει τέποτε.

— Τοῦτο ήμπορεῖ νὰ ἔναι, καὶ τὸ ἐπιθυμῶ διὰ τὴν
Ὕψηλότητά Σου· ἀλλ' η ὄμολογία του, φέρουσα τὴν ίδιο-
χειρὸν ὑπογραφήν του, ἐτέθη ὑπ' ὅψιν τῆς Εβσιλίσσης.

— Λ! Θέέ μου! ἀνέκραξε τρομάξασα κατ' ἀρχής.
— Νά ζῆς, κυρία μου, ζήσε Θάρρος! τῆς εἶπε κατα-
νυχθείς ὁ Βεδιγγρέλδ... Αναχωροῦμεν, κυρία μου,
καὶ σὲ ἀφίνουμεν εἰς τὴν ἐπιμέλειαν τῆς ὑπερτέιδος σου.

— Δὲν ἔχω ἀνήργην τῆς ἐπιμελείας κάνενός, ἀπε-
κρίθη ἀναλαμβάνουσα τὴν προτέρεων ἐνέργειαν· δὲν θέλω
κάνενα πλησίον μου, σᾶς τὸ ἐπαναλαμβάνων. Μου ὑπό-
σχεσαι, κύριε Βεδιγγρέλδ, νὰ ζητήσεις διὰ τὴν
αιγαλείωτόν σου ἀκροβασιν ἀπὸ τὴν Μεγαλειότητά Της,
ἀκρότειν εἰς τὴν ἀποίκιν νὰ ἔναι παρὸν καὶ ὁ Γάϊτ;

— Πρέπει λοιπὸν, διτι θὰ γείνη, νὰ γείνη γρήγορα,
παρετέρησεν ὁ Βράττος, διτι ὁ Γάϊτ αὔριον θανατή-
νεται.

— Αὔριον! ἐπανέλαβεν ἡ Εβσιλόπαις... Τότε,
ρίτατε Βεδιγγρέλδ, ιδὲ σέου ἀναδολῆς τῆς Εβσιλί-
σσαν. Ικέτευσε την, ἐν ὄνόματι τῆς τρυφερᾶς ἀγάπης
τὴν δποίαν εἶχεν ἀλλοτε πρὸς ἐμὲ, τῆς ἀγάπης τὴν
δποίαν ἔχει ποὺς ἐμέ και σήμερον, δὲν ἀμφιβάλλω, ικέτευ-
σε την νὰ μ' ἔξετάσῃ ἐμπροσθέν τοῦ ἀντάρτου τούτου.
Άλλοι μονον εἰς ἐμὲ ἀν ἀποθήνῃ χωρὶς ν' ἀνατκευασθούν
τὰ ψεύδη του!

— ‘Η Αὐτῆς Μεγαλειότητος θ' ακούσῃ χτὸ τὸ στόχο
μου του; ιδίους λόγους τοῦ στόματο; σου, κυρία μου,
καὶ δὲν θὰ λείψει νὰ προσθέσω καὶ τὰς ἱκετίας μου

εἰς τὰς ἵνεσίας τῆς ὑψηλότερος Σου. Άλλα, κυρία μου, δὲν τολμῶ νὰ σου ἐγγυθῶ ὅτι ή αὐτοῖς σου θὰ γείνη δεκτή.

— Περίστασις εύτυχης διά την ὑψηλότητά Σου εἶναι, εἶπεν ὁ Βραΐτζ, ὅτι ἡ θαυμαστή, ἡτις πρό τινων ἡμερών κατοικεῖ εἰς Χαϊτ-Χάλ, ἵσα ἵσα σήμερον μέλλει νὰ ἔλθῃ εἰς τὸν Πύργον τοῦ Λονδίνου· απὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν τὴν περιμένομεν. Καλέ, τί! . . . τὸ τύμπανον κρούει, τὸ κανόνιον θρονᾷ . . . Μὰ τὴν ψυχὴν μου! ίδού ἡ Αὔτης Μεγαλειότης!

— Οὐρανὸς θέσαια κηρύττεται ὑπὲρ ἐμοῦ! ἀνέκραξεν ἡ θαυματόπαις . . . Τρέζε πρὸς αὐτὴν ἀμέσως, Βεδιγγφέλδ. Μην ἀφίσῃς νὰ σὲ προλάβῃ ὁ ἀπίστος Ρενάρ . . . Ήσως ζήσω καὶ σὲ ἀνταμείψω διὰ τὴν ὑπηρεσίαν σου ταύτην . . . Πάγχαινε, πάγχαινε! . . .

Μείνασα μόνη ἡ Ἐλίσαβετ, καὶ ἐλπίζουσα ὅτι ἴσως τὰ βλέμματά της καὶ τὰ βλέμματα τῆς Μαρίας ἐμελλαν ν' ἀντικρυσθοῦν, ὥρμησεν εἰς στενὸν παράθυρον σιδηρόπλεκτον, ὑποκάτω τοῦ ὄποιους ἡ θαυμαστὴ ἐπρεπεν ἐξ ἀνάγκης νὰ περάσῃ μεταβαίνουσα εἰς τὰ δώματά της. Πολὺ δὲν ἔβριδυν νὰ ἔκτελεσθῇ ἡ προσδοκία της· μετ' ὀλίγον, ἡ θαυματικὴ συνοίδιος ἐφάνη εἰς τὰς αὐλὰς, ἡγούντων τῶν τυμπάνων, τῶν σαλπίγγων καὶ τῶν κανγονίων. Άμα δὲ φανέντος καὶ τοῦ φορέου της θαυμαστῆς, ὁ Βεδιγγφέλδ τὸ ἀσταμάτησε, καὶ ἡ Μαρία ζηνιέσεν ἡ ίδια τὰ περαπετάσματα. Ἐπαλλε τότε ἡ καρδία τῆς Ἐλίσαβετ προσηλόνουσα ἀτενῶς τοὺς ὄφθαλμούς της εἰς τὸν διοικητὴν, ἐπάσχεις νὰ μαντεύσῃ τοὺς λόγους τῆς θαυμαστῆς διὰ τῆς φυσιογνωμονίας του. Κατὰ πρῶτον, εἶδε τὴν θαυμαστὴν ἀλλ' ὅταν ὁ Βεδιγγφέλδ ἐτελείωσεν, ἐπρόσβαλεν αὐτῷ τὴν κεφαλὴν, καὶ ἐρρίψεις βλέμμα πρὸς τὸ παράθυρον. Ἡ θαυματόπαις τότε, ἐκβάλλουσα διὰ τῶν κιγκλίδων τὴν χεῖρα, ἔσεισε τὸ ὄποιον ἐκράτει μχντίλιον. Άλλ' ἡ Μαρία ἀπεσύρθη ἐντὸς τοῦ φορέου της, καὶ ἐκλειστεν εὐθὺς τὰ παραπετάσματα. Ὁ Βεδιγγφέλδ ἐπαφαμέρησε, καὶ ἡ θαυμαστὴ συνοδία ἡκολούθησε τὸν δρόμον της.

— Απεποιήθη θέσαια νὰ μὲ δεχθῇ! ἀνέκραξεν ἡ Ἐλίσαβετ ἀφίνουσα τὸ παράθυρον . . . Τὸ τέλος τῆς μητρὸς μου μὲ περιμένει!

Καὶ ίκανὴν ὥραν διέκρισεν ἡ ταραχὴ της. Άλλα, μὴ θέλουσα νὰ παραιτήσῃ οἴκιθεν πᾶσαν ἐλπίδα, ἐπρόσμενεν ἀνύπομόνως, καὶ μὲ πυρετώδη οὕτως εἰπεῖν παραφοράν, τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ διοικητοῦ. Αἱ ὥραι ὅμως παρήρχοντο θραδίως, ἡ μία μετὰ τὴν ἀλλην, καὶ ὁ διοικητὴς δὲν ἐπέστρεψε . . . Τέλος πάντων, ἐσυμπέρανεν ὅτι ὁ Βεδιγγφέλδ δὲν ἦθελε νὰ γείνῃ κομιστὴς κακῶν εἰδήσεων, ἢ, τὸ πιθανότερον, ὅτι τὸν ἐμπόδισεν ἡ ίδια νὰ τὴν ἐπισκεφθῇ· καὶ ἐξυθίσθη εἰς ἀληθῆ ἀπόγνωσιν. Ἡ Ἐλίσαβετ δὲν εὔρισκεν εἰς τὰ ἐνδότερη τῆς διανοίας της, ὡς ἡ Ἱωάννα, καταφύγιον κατὰ τῆς δυστυχίας. Άν καὶ εἰλικρινῶς εὔσεβης, δὲν εἶχε τὴν στερεάν ἐκείνην εὔσεβειαν, διὰ τῆς ὄποιας, ἀφοῦ ἀπομονώθημεν ἀπὸ τὰ πλάσματα, καταφύγομεν εἰς τὸν κολπὸν τοῦ Πλάστου. Άν καὶ προκιτιμένη μὲ δύναμιν μεγάλην ψυχῆς, δὲν εἶχε τὴν ἐντελῆ ἐκείνην τῆς καρδίας ὑπομονήν. Άν καὶ ίκανὴ νὰ ὑπορέῃ τὸν φυσικὸν ἢ τὸν ηθικὸν πόνον, ἀνίκανος ἦτον νὰ καταστείῃ τὴν φυσικὴν της ὄρμην. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην, μὲ τοὺς πολιορκοῦντας αὐτὴν πικρούς καὶ ἀλ-

γεινούς στοχασμοὺς κάμμια ταπείνωσις δὲν ἤνόνετο, καὶ μόνην λύπην ἡσθάνετο ὅτι ἐδείξει πολλὴν ἀπερισκεψίαν. Φλογερὴ δάκρυσα κατέθεργχαν τὸ πρόσωπόν της, ἀλλὰ δὲν θ' ἀφίνει νὰ τρέξουν τὰ δάκρυα ταῦτα ὥτον ἄλλος ἔκει παρών. . . . Αἴφνης τότε, μανίκ φρικτὴ ἡγέρθη εἰς τὴν ψυχὴν της κατὰ τῆς Μαρίας, καὶ ἤρχισε νὰ μελετᾶ τὴν ἐκδίκησιν· ἀλλ' ἀμέσως μετὰ ταῦτα, τὸ αἰσθημα τῆς ἀδυναμίας της τὴν ἔρρψεν εἰς λυσσώδη πυραφοράν. Ήθελε νὰ τὴν ἐπλάκοναν τὸ ἑρεπίκια τῆς φυλακῆς της, ἔτρεχεν εἰς τοὺς τοίχους νὰ συντρίψῃ τὴν κεφαλήν της, καὶ ἐπειτα, ἀχθομάνουσα, ἐπέστρεψεν εἰς τὸν θρονόν της, καὶ ἐκράτειτο ἀπ' αὐτὸ σπασμαδικῶς, φοβουμένη μὴν ἐνδώσῃ εἰς τὸν κυριεύοντα αὐτὴν φρικτὸν πειρασμόν. Πολλὰ ἐτὴ οὔτερον, δταν ἐφόρει τὸ στέμμα εἰς τὴν κεφαλήν καὶ ἐκράτει εἰς τὰς χεῖρας τὸ σκῆπτρον, τὸ ὀφραύτερον σκῆπτρον ἐκ τῶν ὅσα ποτὲ γειρ γυναικὸς ἐκράτεισεν, ὅταν, κατὰ διαταγὴν της, ἀνδρες ἐνδοξοὶ ἐστέναζαν εἰς τὴν αὐτὴν φυλακήν· ὅταν ἡ πλοιστέρα τῶν συγγενῶν τῆς ἔζησεν ἐκεὶ θιεράς ημέρας, καὶ ἀπ' ἔκει ἐμελλεῖ νὰ τὴν παραλάβῃ ὁ δῆμος, συγνάκις τότε ἐνθυμήθη θέσαια ἡ Ἐλίσαβετ ὅτι καὶ αὐτὴ εἶχε φυλακισθῆ· συγνάκις ἡ φρυντασία της ἀνενέωτε τὰς τότε ἀδημονίες της, χωρὶς ἡ ἀδυσώπητος; καρδία της τὸ παραμικρὸν νὰ μαλακυνθῇ. Σήμερον, μόνη ἡ ἐνθύμησις τοῦ Κουρτεναὶ ἥλαττονεν ἐκ διαλειμμάτων τὸν παροξυσμόν της. Ήγάπη τὸ Κουρτεναὶ μὲ τὴν φυσικὴν εἰς τὸν χαρακτῆρά της ὄρμην· καὶ ἡ ίδια ὅτι, ὅμοι μὲ αὐτὴν, θ' ἀπέθυνσε καὶ ἐκεῖνος ἐπίστης, τὴν ἐφιλίονεν, οὗτας εἰπεῖν, μὲ τὴν ἐπαπειλοῦσαν αὐτὴν τύχην. . . .

Απὸ τὰς σκέψεις ταύτας τοῦ ἥρωτος καὶ τοῦ μίσους τὴν ἀπέσπασεν ὁ κύριος Θωμᾶς Βραΐτζ, ὅστις εἰσῆλθεν ἀκολουθούντων αὐτὸν δύον ὑπηρέτων καὶ μιᾶς ὑπηρέτιδος. Απομέσαντες διάφραγμα φαγητά εἰς παρακεμένην τράπεζαν, οἱ ὑπηρέται ἀνεχώρησαν· ἡτοιμάζετο δὲ ν' ἀναχωρήσῃ καὶ ὁ Βραΐτζ, ἀφίνων τὴν ὑπηρέτιν πλησίον τῆς Ἐλίσαβετ, ὅταν αὐτὴ τὸν ἡρώτησε ποίαν ἀπόκρισιν ἔδωκεν ἡ θαυμαστὴ εἰς τὸν κύριον Ἐρρίκον Βεδιγγφέλδ.

— Διαταγὴν ἔχω, κυρία μου, ἀπεκρίθη ὁ Βραΐτζ, νὰ μὴ λάβω κάμμια συναρμίλιαν μὲ τὴν ὑψηλότητα σου.

— Εἶπε μου τούλαχιστον, ἐπανέλκεις, πότε θὰ μὲ ἔξταση τὸ συμβούλιον. Οὐ ποδίκος, ὅστις καὶ ἀνήσυχος, ἔχει δικαίωμα νὰ τὸν ἀκροάσωνται.

Ο Βραΐτζ ἔσεισε σιωπηλῶς τὴν κεφαλὴν καὶ ἀπεκρύψθη.

Τὸ ἐσπέρας, ὁ Γάρδινερ καὶ δεκαενέα μέλη τοῦ συμβουλίου τὴν ὑπέραλαν εἰς αὐτηρὰν ἀνάκρισιν, ἐπὶ κατηγορίᾳ συνενοχῆς εἰς τὴν συνωμοσίαν τοῦ Νουάλ, καὶ ἀλληλογραφίας; μὲ τὸν Γάϊτ. Επιμυρώντες δὲ τὸ δέσμοντάρ, ὑπὲρ τοῦ ὄποιου ὡμολόγησε τρυφερώτατα αἰσθήματα, μολονότι κατεμήνυσεν οὗτος τὴν συνωμοσίαν, διότι ἐγνώριζεν ἡ Ἐλίσαβετ ὅτι αὐτὴν ἡ ἀθώα τῆς καταμηνύσεως ταύτης αἰτία. Ἡρνήθη ὅμως πάσχων συμμετοχὴν εἰς τὰς ἡγκληματικὰς ράσμωργίας του, καὶ φρίκην μεγάλην ἐδείξει κατὰ τῆς ἐπιχειρήσεως τοῦ Γάϊτ. ‘Η ὁμολογία αὐτῆς, καίτοι γενομένη δι' ἐντόγου

καὶ πλήρους πεποιθίσεως ἀπαγγελίας, δὲν ἔπιστε τοὺς ἀγανάκτησιν καὶ χαράν ἀλλὰ, γνωρίζουσα ὅτι ἡ σω-
άριοτές της· καὶ ὁ Γάρδινερ ἀντέταξεν ὅτι ὁ Γάϊτ, τηρία της τότε ἐξήρτητο πρὸ πάντων ἀπὸ τὴν σταθ-
βασανιοθεῖς, ὀμολόγησεν ὅτι τῇ; ἔγραψε καὶ ὅτι ἔλαβε ρότητα, ἔκρυψεν εἰς τὰ Βάθη τῆς χαρδίας της συμ-
πάθειαν, τρυφερότητα καὶ πεῖσμα, καὶ ἔπεισεν εἰς τὰ καὶ ἀπόκρισιν.
τέλος τοῦ ἀπόδοτος ἑτοίμησε νά γόνατα τῆς ἀδελφῆς της, κράζουσα:

— Ναι, είπεν, τίσευρω οτι ο προστήλη, στηριζόμενος
μέχατηγορήσῃ αλλά θὰ ἐπαναλάβω. Ἐδῶ ό, τι εἴπα
ἡδη ἀλλαχοῦ. Ερωτήσατε τον ἐμπροσθέν μου, καὶ, ἀν
τι τότε ἐπιμελνή, ἀναγνωρίζομαι ἔνοχος.

— Άλλ' ὁ κόμης τοῦ Δεσποτάρι, ἐπέμεινεν ὁ Γάρ-
δινερ, τὰ αὐτὰ ὀμολόγησε περὶ τῆς Ἰψιλότητός Σου,
προτείνων ν' ἀρνηθῇ πᾶσαν ἀξίωσιν ὑπανδρείας μεταξύ
σας, καὶ ν' ἀπέλθῃ εἰς ἔχορταν, ἀρκεῖ νά του χαρίσῃ
ἡ Αὔτης Μεγαλειότης Φήν ζωήν.

— Ό Κουρτεναι ἀπίστος! ἀνέκραξεν ἡ Βασιλόπατη,
κεφαυνόπληκτος κατ' ἀρχὰς μείνασα . . . Μυλόδοι,
ἐπανέλαβεν ἔπειτα μὲ σταθερὸν φωνὴν, μὴ λαμβάνετε
τὸν κόπον νὰ μ' ἔξετάστε περισσότερον διότι, σᾶς
ὅμνων, δὲν θ' ἀποκριθῶ μήτε λέξιν πλέον. δῆλο, μήτε
μίαν, καὶ ἀν αὐθῷ εἰς τὰ Βασανιστήρια μὲ βάλετε

Τὴν ἐπανέφεραν τότε εἰς τὴν φυλακὴν της, καὶ μολονότι μεγάλως τὴν ἐτάραξεν ἡ εἰδῆσις τῆς ἔγκα ταλείψεως τοῦ Κουρτεναί, δὲν θήλησεν ὅπτε ἡ ἐπι ἑληθεῖσα τρόπον τινὰ εἰς αὐτὴν ὑπηρέτις νὰ ἔννοισε περὶ τούτου τὸ παραμικρόν. Ήχοις λοιπὸν νὰ προσεύ χεται, καὶ ἀναιπατισθήτως κατώθισε νὰ ήσυχά-η.

Περὶ τὸ μεσονύκτιον, ἥλιθε πάλιν ὁ κύριος Θεόμα
Βορᾶς, ἀκολουθούντων αὐτὸν ὄλγιγων τινῶν φυλάκων

— Κυρία μου, τής είπε, προσκαλεῖται
γύψηλότητά σου να θελήσεις νών μὲ αὐλολουθήσεις.
Ειπ: σπάν ξέρωτε και ἐσπειρώθη . . . Eis τ

— Ήντι; τὸν ἡρωτήνος καὶ τοῦτον
Εστιλίσσεις;
Οὐδὲτέ τις Εἰσιώπης.

— Μήπως ἐνώπιον τοῦ συμβουλίου; . . . μήπε
εἰς τὸν τόπον τῆς καταδίκης; . . . ὅπου καὶ ἀν
σὲ ἀκολουθῶ . . . πηγαινώμεν!

Φθάσας μετ' αὐτῆς εἰς τὸ κάτω δῶμα, ὁ Βρά
τὴν ὡδήγησε νὰ καταβῇ βαθύμιδας πολλὰς σκοτει
τινος, κλίμακος, εἰς τὸ τέλος τῆς ὁποίας εἶδε στερ
θύραν σιδηρᾶν, τὴν ὁποίαν στρατιώται δύω μὲ δυσ
λίχν πολλὴν ήνοιξαν, καὶ ἡ Ἐλισσάθετ διέσπι τὸ κα
στιν αὐτῆς ἀκολουθοῦσα τὸν ὄδηγόν τας.

Ἔσαν εἰς τὸ Δωμάτιον τὰς βασίρων, ὑπόγειον
ὅποιον λύχνος ωγόδη, εἰς τὸν θόλον κρεμάμενον, ἐ-
πίζευ.

Ἐτεί, ἐπὶ χριστιάνου δερματίνου, ἐκάθητο ἀνθρώπος
ευσταζόμενος ἀπὸ δύω, τῶν ὅποιων ὁ εἰς ἔδρεγε
χροτάφους του μὲν Κάλσαρον δυναμωτικόν. Μάνι
ἐκάλυπτε τὰ ἔξαρθρωμένα σκέλη του· ἀλλ᾽ ή νευ
ώχρότης τοῦ προσώπου του, ἡ ἀγρία τῶν ὄφθαλ
του ἐκφρασίς, καὶ τῶν χαρακτήρων ὅλων τῆς μο
του ἡ τρομερὰ ἀλλοίωσίς, ἐμαρτύρουν ἀρχούντων
ὅποια πρὸ δὲ λιγού εἶχε πάλιν φρικτὰ βασανιστήρια
πολλὴν δυσκολίαν ἡ βασιλόπαιας ἡδυνήθη νὰ γν
δὲι ὁ δυστυχὴς οὗτος, τὸν ὅποιον δέστις ἀπεθανά
ἔτραττεν ἔργον φιλανθρωπίας, ἵτον ὁ λαμπρὸ
γενναῖος, ὁ ὑπερήφρων Θωμᾶς Γαϊτ. Πλησίο
ἔστεκεν, ἀπὸ τὸ ἔν μέρος ἡ βασιλίσσα, ὁ Γάρδινος
ὁ Ρέναρ, ἀπὸ δὲ τὸ ἄλλο ὁ κόμης τοῦ Δεβονσάξι

Τὸ ἀπροσδόκητὸν τοῦτο θέαμα ιδοῦσα, ἡ Ἑλικούγκινή η συγγρήνως ἀπὸ εὐσπλαγχνίαν, ἄγ

χρανάκτησιν καὶ χαράν· ἀλλὰ, γνωρίζουσα δὲ τὸν σωτηρία της τότε ἐξήρτητο πρὸ πάντων ἀπὸ τὴν σταθερότητα, ἔχρυψεν εἰς τὰ Βάθη τῆς καρδίας της συμπάθειαν, τρυφερότητα καὶ πέπτωσα, καὶ ἐπεσεν εἰς τὰ γόνατα τῆς ἀδελφῆς της, κράζουσα·

— Ό Θεός νά εύλογήσῃ τὴν Μεγαλειώτητά Σου, διότι
κατεδέχθης νά ἐπακούσῃς τὴν δέσμων μου, καὶ νά συγ-
χωρήσῃς τὴν παροῦσαν συνέντευξίν! Θά δυνηθῶ λοιπὸν
τοῦτο τὸν θεωρίτην μου!

— Κατὰ ποιὸν τρόπουν; ἀπεκρίθη ψυχρῶς ἡ Μαρία.
Βέβαια, πολὺ εὐχάριστον θὰ ἦτον εἰς ἐμὲ νὰ πεισθῶ
ὅτι ἡ πατήθην· ἀλλὰ πῶς νὰ μὴ πιστεύσω πράγματα
φανερὰ καὶ αὐταπόδεικτα; Οἱ προδότες οὗτος, ἐπρόσθετε
κυπτάζουσι τὸν Γάιτ, δοτις ἐτόλμησε νὰ λάβῃ τὰ
ὅπλα κατὰ τῆς Επιστίστης του, σὲ κατηγορεῖ ὥρτως
ὅτι ὑπῆρξες αὐτοῦ συνένοχος. Διὰ καταδέσσεως ὑπαγο-
ρευθείσης ἀπὸ τὰ ἵδια χείλη του, καὶ διὰ τῆς ἴδιας
χειρός του ὑπογραφείσης, θεβαίνει, ἐν ὀνόματι τοῦ
ὑπερότατου Κριτοῦ ἐνώπιον τοῦ ὁποίου μέλλει νὰ ἐμφα-
νισθῇ, διὰ τὸν ἐνεθέρρυνες εἰς τὸ σχέδιόν του περὶ ἀνα-
τροπῆς τῆς ἔξουσίας μου, ἔξουσίας τὴν ὁποίαν ἐπεθύμεις
λέγει, θέλουσα ν' ἀναδείξης κοινωνὸν αὐτῆς, διὰ τοῦ
λόγου, τοῦ ἀπότομον κύριατο τοῦ Δεσμοναέρο.

— Ή δυολογία αυτή είναι ψευδής... . . . ψευδής, ο-
ποια είναι ψεύστης καὶ ὁ ἀθλιος αὐτῆς ἐρευρέτης! . . .
ψευδής, σον είναι δόλιος ὁ ξένος τὸν ὅποιον ἔλεπτο
δύω ένηματα μακρὰν τῆς θασιλικῆς παρουσίας σου,
καὶ δυτις κολακεύεται ἥδη ὅτι κατώρθωσε τὸν ὄλεθρον
μου! . . . Άλλ' υπομονή! . . . Εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ πα-
τρός μας πρέπει νὰ ἐπιτύχῃ τῷ ὅντι, διότι ἀλλως θὰ
ἐκδικηθῶ φοβερὰν κατ' αὐτοῦ ἐκδίκησην! . . . Ή Μεγα-
λειότης Σου δὲν ἔχεις πιστότερον παρ' ἐμὲ υπήκοον·
οὔτε κάνεις τῶν ὑπηκόιων σου, κυρία μου, ἔχει ἀδελφὴν
τρυφερωτέραν. Ο ἀθλιος αὐτὸς Γάϊτ ίσως μοῦ ἔγρα-
ψεν ἀλλ' ὀμήνυω ὅτι ποτὲ ἐπιστολὴν τοι δὲν ἔλαβα...
Ἐδῶ ἔλεπτο σκευωφίαν καταχθόνιον τοῦ ἀποτροπαίου
Ισπανοῦ, τοῦ τιμῶντός με μὲν τὸ μῆσος του, δυτις κα-
τώρθωσε νὰ ρίψῃ τέλος πάντων τὸν Γάϊτ εἰς τὸ ψε-
δος δίκ τῆς ύπερεβολῆς τοῦ πόνου.

— Αἱ διαβεβαιώσεις δὲν εἶναι ἀποδείξεις, εἶπε με τύχουν αὐτηρούν ἡ βασιλίσσα.

— Καὶ λοιπόν ! σὺ, χύρε Θωμᾶ Γάϊτ, ἐπανέλαβεν
ἡ Βασιλόπαια στραφεῖσα πρὸς τὸν πάσχοντα μὲ τὸνο
ἐπίσημον, σὺ, ἀν δὲν θέλῃς νὰ κατασκήσῃς τ' ὅντα
σου διαπαγῆς ἄτυμον, οὐ ἀνακαλέσῃς τοὺς λόγους

τούς σου, καὶ θὰ κηρύξῃς τὴν ἀθωστηταῖς μοι;
δύνας Τὴν ἐκύπταξε τότε μὲν ἔλεμψα ηλίθιον, καὶ ὡς μὴ
εργάζῃ ἐννοῶν τί τοῦ ἔλεγεν. Ἡ Ἐλισθέτ ἐπανέλαβε τοὺς
εργάζοντας.

— Τί εἶπα κατὰ τῆς ὑψηλότητός Σου; ἐτραῦλισεν
οὐρανὸν αὐτούς λόγους.

— Μὲ κατήγειλες ω̄ συνένοχον τῆς συνωμοσίας
ου κατὰ τῆς ἔδω παρούσης Μεγαλειότητός Της . . .
Τοῦτο, ἡζένερεις καλλά ὅτι δὲν είναι ἀληθές . . . Μή
ἴποινήσκης μὲ τοιαύτην κηλεῖδα εἰς τὴν ἵπποτικήν
ἀσπίδα σου, εἰς τὴν φύμην σου! . . . Άλλην μίαν φο-
ράν, σ' ἔξορκίων ν' ἀνακαλέσῃς τοὺς λόγους σου, καὶ ν'
επρήξῃς τὴν ἀθωτητά μου!

— Α! ναι, ναι, τώρα ενθυμούμεται . . . Η σεριά
άπτην, Με έβασανταν τόσον! . . . Και έπειτα, μου υπέσχον-

νὰ μοῦ χαρίσουν τὴν ζωήν . . . Ἐν ἐνὶ λόγῳ, ἐψεύσθης Βασιλίστης. Ήχ τῶν δοσα κατ' ἐμαυτοῦ δμολογῶ, πρέπει νὰ θεωρήσῃς ἀξιόπιστα καὶ δοσα θὰ δμολογήσω εἰς τὴν Μεγαλειότητά Σου κατὰ τοῦ Σίμωνος Ρέναρ. . . Ή καρδία μου ἡτον ἐδική σου, κυρία μου, μόνον ἐδική σου μέχρι τῆς στιγμῆς καθ' ἥτον ἐλαβεῖν ἐπ' ἑρμοῦ ὑπεροχὴν ὁ ἀνθρωπὸς οὗτος. Δὲν ἔγνωριζα τότε τοὺς σκοπούς του· τοὺς ἔγνωρισα ὅστερα· ηθελε νὰ σὲ ἀποσπάσῃ· ση ἀπ' ἐμὲ, καὶ οὕτω νὰ ἐκτελέσῃ εὔκολώτερον τὸ μέγα του σχέδιον, τὴν ὑπανδρείαν τῆς Μεγαλειότητός Σου μὲ τὸν Φίλιππον τῆς Ἰσπανίας. Πολλὴν δυσκολίζεν δὲν ἐδοκίμασε νὰ διαφθείρῃ νέον μωρὸν καὶ ἀπειρον ὡς ἐμὲ, καὶ ἐφρόντισεν ώσει η Μεγαλειότητος Σου νὰ γνωρίσῃς συγχρόνως τὰς μωρίας μου. Μὴ δυνηθεῖς δημος νὰ μοῦ ἀφαιρέσῃ τὴν εἴνοιαν τῆς Μεγαλειότητός Σου, κατέφυγεν εἰς ἴσχυρότερον ἄλλο μέσον, τὴν ἀντικατέλαβεν τῆς Βασιλίσπαιδος Ἐλισάβετ.

— Εἶναι δυνατόν! . . .

— Αὐτὸς πρώτος εἴλικυσεν ἐπ' αὐτῆς τὴν προσοχήν μου. Αὐτὸς ἔπειτα ἔκαμψε συγκρίσεις προσβλητικάς διὰ τὴν Μεγαλειότητά Σου, παραβάλλων τὴν ἀνθράκην της νεότητα μὲ τὴν ώριμωτέραν διπλωσύνην ἡλικίαν τῆς Μεγαλειότητός Σου. Αὐτὸς μοῦ παρέστανε κατορθωτὴν τὴν μετ' αὐτῆς ἔνωσί μου. Αὐτὸς μ' ἔφερε, Βημα πρὸς Βημα, εἰς τὸ χεῖλος τῆς ἀδύτου δημος τελευταῖον μ' ἐκρήμνισεν . . . Ἐγεινα, τὸ δμολογῶ, μέχρι μανίας ἐρωτόληπτος πρὸς τὴν Βασιλίσπαιδα. Δὲν ἐσυλλογιζόμην πλέον τὴν Μεγαλειότητά Σου, τὸ λαμπρὸν μέλλον τὸ δόπον μ' ἐπερίμενε· τυφλωθεὶς ἀπὸ τὸ ἔρωτα, δὲν ἔλεπα τοὺς κινδύνους τῆς θέσεώς μου... Άλλα σήμερον, ἐνῷ ἡμπορῶ νὰ δέλπω ἀταράχως τὸ παρελθόν, ἀναγνωρίζω τὸ μέγεθος ὅλον τῆς δυστυχίας μου, καὶ τὴν φοβερὰν καταστροφήν μου.

— Τί ἀπολογεῖσαι εἰς ταῦτα, κύριε; πρώτησεν η Μαρία τὸν Ρέναρ.

— Εἶναι πολλὰ ἀληθῆ ἐκ τῶν δοσα λέγει δικῆς τοῦ Δεΐσοντος, ἀπεκρίθη. Άλλα, προσφύλαξας διὰ παντούν μέσον τὴν Μεγαλειότητά Σου ἀπὸ ἀνόικειον τοιοῦτον γάμου, κατέστην ἀξιος εὐχαριστήσεων καὶ δημι εἰπιληξεών· καὶ εύτυχίαν μου θὰ τὸ νομίζω πάντοτε διτείπυχα.

— Ήπέτυχες, ἀπεκρίθη πικρῶς η Βασιλίστη, μὲ ζημίαν μου καὶ μὲ ζημίαν πολλῶν ἐκ τῶν ἀνδρειοτέρων καὶ καλητέρων ὑπηκόων μου. . . Άλλ' εἰς τὸ παρελθόν πλέον δὲ μὴν ἐνδικτρίζωμεν.

— Οὕτως εἶναι, ἀπεκρίθη ὁ πρόσθιος μὲ μειδίακα κακοβούλου εὐχαριστήσεως.

— Εύχρεστεῖσαι, Μεγαλειότητα, ἐπεν δ Γάρδινερ, νὰ παραταθοῦν ἀπόψει περιστότερον αἱ ἀνακρίσεις;

— Οχι, εἰπεν η Βασιλίσσα Βιθισμένη εἰς πικροὺς διαλογισμούς. Μεταφέρετε τὴν Βασιλίσπαιδα καὶ τὸν κύρικα, καθένα εἰς τὴν χωριστὴν φυλακήν του. Θὰ σκεπθῶ περὶ τῆς τύχης των. Τὸν δὲ Γάϊτ, δὲς τὸν ἀρτιστῶν πρὸς τὸ παρόν ν' ἀναπνεύσῃ. Αργύτερα, θὰ τὸν ἐριωτήσω καὶ πάλιν.

Π.

Η ἐγκατάλειψις τοῦ Κουρτεναὶ προσέβαλε φρεγτῶς τὴν Ἐλισάβετ· καὶ είχεν ἀνάγκην ὅλης τῆς ὑπεροφανείας; της καὶ δῆλης τῆς γεννακιότητός της, ὥστε νὰ μὴν ὑποκύψῃ εἰς τὴν σκληρὸν ταύτην δοκιμασίαν.

Κατώρθωσε λοιπὸν δὶ' ἀνδρικοῦ ἀγῶνος νὰ καταπνῆῃ τὰ ἑρωτικὰ της αἰσθήματα, καὶ, ἐντὸς ὄλγων ἡμερῶν, τὸ Κέαιον αὐτὸν καὶ ὄρμητικὸν τῶν παθῶν της μετέβαλεν εἰς μίσος καὶ ἀποστροφὴν τὴν προτέραν πρὸς τὸν κόμητα ἀγάπην της.

Ἐν τούτοις, ὁ Κουρτεναὶ ἔσυλλογίζετο τὰ συμβάντα τῆς ζωῆς του, ζωῆς μικρᾶς μὲν κατὰ τὴν ἡλικίαν, μεγάλης δὲ κατὰ τὰς πολλὰς καὶ θελλώδεις περιπτεταῖς της. Παιδιόθεν αἰχμαλωτισθεὶς, ὀλίγους μόνους μῆνας ἔζησεν ἐλεύθερος· καὶ, κατὰ τὸ μικρὸν τοῦτο διάσημα, ἐνυπνίσθη τοσαῦτα καὶ τοιαῦτα ἐνύπνια, ὅπόσα καὶ δύοπα σπανίως περιποιεῖσθεν τὰ μακρὰ τοῦ ἀνθρώπινου ἔιου στάδια· ἐνύπνια φιλαρχίας, μεγαλείων, δόξης καὶ ἕρωτος! Ἀλλὰ τὰ λαμπρὰ ταῦτα φάσματα ἔχησαντας, καὶ πάλιν εὑρίσκετο αἰγυμάλωτος. Μολονότι διλιγοχρόνιος ἦτον ἡ περὶ τῶν αὐλῶν πεῖρά του, κυρασθεὶς, ἀηδιάσας τὸ ἐπάγγελμα τοῦ αὐλικοῦ, ἐπάγγελμα ἐπιβάλλον ἐνεργητικὴν καὶ ζωηρὰν συγχρόνων ὑπαρξίαν, ἀλλότι πλέον δὲν ἐπειδύει, εἰμὴ ἐλεύθεριαν καὶ ἀνάπτασιν. Καὶ ἐλάττερες μὲν πάντοτε τὴν Ἐλισάβετ ὡς ἑρωμένην, τὴν ἐφοβεῖτο δὲ ὡς σύζυγον, πεπεισμένος ὃν ὅτι ὁ ἀγέρωχος καὶ φιλόδοξος χαρακτήρ τῆς θάλψης ἐγίνετο δὲν αὐτὸν πηγὴ ἀνεξάντητος θλίψεων· δῆν ἀπεφάσισε νὰ ἐπιψείη ἀνενδότως, ὅτι καὶ ἀν συμβῆ, καὶ νὰ μὴ ζητήσῃ τὴν δεξιάν της. Ὁ Γάρδινερ, διστις τὸν ἐπεσκέψθη κρυφίως, τὸν ἐνεθάρρυνεν ἔτι μᾶλλον εἰς τὴν συνετὴν ταύτην ἀπόφρασιν.

— Ἄν ἐπιμένῃς ζητῶν τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς ὑποσχέσεώς μου, εἶπε πρὸς αὐτὸν ὁ πανοῦργος ὑπουργός, θὰ κατορθώσω νὰ νυμφευθῇς τὴν Βασιλόπαιδα· σοῦ προλέγω ὅμως ὅτι διλιγοχρόνιος θὰ ἦνει ἡ εὐτυχία σου. Εἴχε το Κέαιον ὅτι δὲν θ' ἀργήσεις νὰ πειριπλεχθῇς μετ' αὐτῆς εἰς νέαν τινὰ συνωμοσίαν· καὶ τότε, τίποτε δὲν θὰ σὲ σώσῃ ἀπὸ τὸν πέλεκυν τοῦ δημίου.

Βλέπων δὲ ὅτι περιτταὶ ἦσαν αἱ προτροπαὶ του, ἀνεχώρησεν, ἀφοῦ τὸν ἔθεταιώσεν ἐπανειλημένως ὅτι θὰ ἐφέρονται· περὶ τῆς σωτηρίας του, καὶ ὅτι περὶ τούτου δὲν ἔπρεπε ποσῶς νὰ φρέσκαιται.

Ἄν καὶ, ἐν γένει, αἱ ὑποσχέσεις τοῦ Γάρδινερ δὲν ἤσαν ἀξιοπιστότεραι τῶν ὑποσχέσεων ὅποιουδήποτε ἄλλου πολιτικοῦ ἀνδρὸς, εἶναι Κέαιον ὅτι πρὸς τὸν Κουρτεναὶ εἴχεν ὁ ἀρχιγραμματεὺς ἴδιαιτέρων συμπάθειαν. Ἀλλὰ δὲν ἦτον εὔχολον εἰς αὐτὸν καὶ νὰ ἐνεργήσῃ συμφώνως μὲν τὴν διάθεσίν του, διότι ἀπάντα πάντοτε εἰς τὸν δρόμον του τὸν Σίμωνα Ρέναρ, διστις ἀλλοὶ τι δὲν εἴχεν εἰς τὸν νοῦν του, παρὰ τὸν δεῖθρον τῆς Βασιλόπαιδος καὶ τοῦ κόμητος· καὶ, διότι ἐπεχείρει ὁ ἀρχιγραμματεὺς ὑπὲρ αὐτῶν πλησίον τῆς Βασιλίσσης, ὁ πονηρὸς οὗτος ἀνταγωνιστής τὸ ἐμπαταιόνεν. Ἡ Μαρία, ἀν καὶ σταθερῶς πεπεισμένη περὶ τῆς ἐγκληματικῆς ἐνοχῆς των, εἴχε διάθεσιν νὰ τοὺς συγχωρήσῃ ἀλλ' ὁ Ρέναρ ἔζητε ἐπιμόνως ν' ἀναζάλη τὴν περὶ αὐτῶν ἀπέρασίν της, ἐωσότος μάθη καὶ τὴν γνώμην τοῦ αὐτοκράτορος, Κέαιοις ὃν διτι, κατὰ τὰ παρ' αὐτοῦ εἰς τὴν αὐλήν του γραφέντα, διὰ τῆς ἀναβολῆς θὰ κατώρθων τὴν καταστροφὴν των. Καὶ ἀληθῶς, διαρκούσης τῆς καθημερινῆς ταύτης μεταξὺ τοῦ Γάρδινερ καὶ αὐτοῦ συγκρούσεως, ἔλαβε, μὲν μεγάλην τῆς φυχῆς του ἀγγαλίασιν, ἐπιστολὴν ἀπὸ Μαδρίτη, διὰ τῆς οποίας ἐνυπέτετο θερμῶς ὁ ἀμεσος τῶν δύω ἥρων ἐπανῆλθε, καὶ μετ' αὐτοῦ οὐλαμδὸς δορυφόρων, ἐν μέ-

στῶν θάνατος. Ὁ αὐτὸς ταχυδρόμος τοῦ ἔφερε καὶ ἐπιστολὴν ἰδίαιτέρων τοῦ αὐτοκράτορος, γράφοντος πρὸς αὐτὸν ὅτι, ἐπειδὴ ἐφοβεῖτο νέα προσκόμιατα κατὰ τοῦ γάμου, ἔστειλε πρὸς τὸν κόμητα τοῦ Ἐγμῶν, εἰς Βρυξέλλας, ὅλα τ' ἀναγκαῖα ἔγγραφα, ὡστε νὰ μεταβῇ ἀνυπερθέτως εἰς Λονδίνον, καὶ νὰ νυμφευθῇ ἐπιτροπῆς τὴν Βασιλίσσαν τῆς Ἀγγλίας.

Ολίγας ὥρας μετὰ ταῦτα, ἔφθασεν ὁ ῥιθεὶς κόμης, ἀναχωρήσας ἀπὸ Βρυξέλλας ἀμαλαβόν τὴν αὐτοκρατορικὴν διαταγὴν. Τὸν ὑπεδέχθησαν, ἐν ὄντας τῆς Βασιλίσσης, ὁ κόμης τοῦ Πεμπρώκ, ὁ κόμης τοῦ Σριουσθούρ, ἐλεγκτὴς τῶν ἀνακτόρων, καὶ ὁ μαρκήσιος τοῦ Βιντσέστερ, μέγας θησαυροφύλακς, καὶ τὸν ὀδήγησαν εἰς τὰ Βασιλικὰ δώματα τοῦ Πύργου τοῦ Λονδίνου. Ἡ Μαρία προσδιωρίσε τὴν ὑποδοχὴν αὐτοῦ εἰς τὴν ἐπαύριον· ἀλλ' ἐκλείσθη εὐθὺς μόνη μὲ τὸν Γάρδινερ, καὶ τὸ περιστατικὸν τοῦτο ἐξέπληξε καὶ προσέβαλε τὸν Σίμωνα Ρέναρ, διστις μολαταῦτα, ἐναργενόμενος εἰς τὴν ἐπιτυχίαν του, διῆλθεν ὅλη τὴν νύκτα διηγούμενος εἰς τὸν κόμητα τοῦ Ἐγμῶν, καὶ σχολιαζόντων ἐνταῦτῳ, ὅλα ὅσα συνέθησαν εἰς Ἀγγλίαν ἀφοῦ οὗτος ἡναγκάσθη νὰ φύγῃ εἰς Βρυξέλλας.

— Τὸ αἱρετικὸν κόμιμα, εἶπε, κατεβλήθη ὀλοτελῶς εἰς τὴν Ἀγγλίαν· ἦ, τούλαχιστον, θὺ καταβλήθῃ ὀλοτελῶς μετὰ τὸν θάνατον τῆς Ιωάννας καὶ τῆς Ἐλισάβετ· καὶ ἂν ἡ Αὐτοῦ Ὕψηλότης ὁ Βασιλόπαιος Φίλιππος θελήσῃ ν' ἀκούσῃ τὴν συμβουλήν μου, ἡμπορεῖ, ὅχι μόνον ν' ἀποκαταστήσῃ τὴν παλαιὰν θρησκείαν εἰς τὸ Βασίλειον, ἀλλ' ἀκόμη, πρὶν παρέλθουν εὗς μῆνες, νὰ ἐγκαθιδρύσῃ καὶ τὴν ἱεροκριτίκαν ἐντὸς τοῦ Λονδίνου.

Τὴν ἐπαύριον, κατὰ τὴν προσδιορισθεῖσαν ὥραν, ὁ κόμης τοῦ Ἐγμῶν, ἀκολουθούσης ὅλης του τῆς συνοδίας, καὶ συνοδεύοντος αὐτὸν τοῦ πρέσβεως τῆς Ἰσπανίας, εἰσῆλθη μὲ μεγάλην πομπὴν εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ συμβουλίου, ὅπου ηὗρε τὴν Βασιλίσσαν καθημένην ἐπὶ τοῦ θρόνου, καὶ περὶ αὐτὴν τοὺς ὑπουργούς της. Ἐγονάτισεν ὁ κόμης ἐμπροσθέν της, προστρέψαν τὰ ἐπιτροπικά του ἔγγραφα, καὶ τὴν παρεκάλεσε νὰ εὐχαρεστηθῇ νὰ διατάξῃ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς συμφωνίας τοῦ γάμου.

— Τὴν ἐκτέλεσιν ταύτην, ἀπεκρίθη μὲ πρόσχαρι θῆσος, τὴν ἐπερίμενα ἐπίστης ἀνυπομόνως, ὡς αὐτὸς ὁ κύριος σου Βασιλόπαιος. Πλὴν, ἐπρότθετε μειδιώτα, ἐπιθύμουν νὰ ἔλθῃ νὰ τὴν ζητήσῃ ὁ ἴδιος.

— Ἡ Ὅψηλότης Του τὰς διαταγὰς μόνον τῆς Μεγαλειότητός Σου περιμένει, καὶ τὴν Κέαιοις διτι· ἡ ἀπόβασίς του εἰς τὰ ἀγγλικὰ παράλια δίν ημπορεῖ πλέον νὰ γείνῃ ἀφορμὴ ταρχῆν.

— Καλὰ λοιπόν· θὰ λάβῃ ταγέως τὴν Κέαιωσιν ταύτην. Δόξα τῷ Θεῷ, αἱ ταραχαὶ μας, ἔπαισαν, καὶ τὸ ἐπαναστατικὸν πνεῦμα κατευνάσθη ἴσχυρῶς, ἀν ὀλοτελῶς δὲν ἐσθέσθη... Ἀλλὰ (καὶ, τοῦτο λέγουσα, ἐσηκώθη καὶ ἔνευσε καὶ πρὸς αὐτὸν νὰ σηκωθῇ) θὰ μὲ συγχωρήσῃς ἀν, προτοῦ νὰ προσθῶμεν περαιτέρω εἰς τὰ τῆς τελετῆς, ἀναγκάζωμεν νὰ τελειώσω κατεπείγουσάν τινα ὑπόθεσιν.

Νευσάστης δὲ πάλιν τῆς Βασιλίσσης, ὁ κύριος Θωμᾶς Βραΐτζ, ἀποσπασθεὶς ἀπὸ τὸν σωρὸν τῶν εὐγενῶν, τὸν περιπτοιχίζοντα τὸν θρόνον, ἀπεμακρύνθη, καὶ μετ' ἀλι-

σῳ τῶν διποίων ἡσαν ἡ Ἐλισάβετ καὶ ὁ Κουρτεναί, ἀκολουθήσαντες αὐτὸν ἔως τοὺς πόδας τοῦ θρόνου.

Ίδουσα αὐτοὺς, ἡ Βασίλισσα ἐκάθησε πάλιν· καὶ τὸ πρόσωπον αὐτῆς, ἀκτινοβολοῦν ἀπὸ χαρὰν πρότερον, ἀνέλαβεν εὐθὺς σοβαρωτάτην μορφήν. Κατηφῆς σιωπὴν ἐπεκράτησε παντοῦ, καὶ δὲν τὰ πρόσωπα ἐσκυθρώπασαν, ἐκτὸς μόνου τοῦ Σίμωνος Ρενάρ Απαίσιον μειδίαμα ἔλαμψεν εἰς τοὺς σατανικοὺς ὄφθαλμούς τούτου, εἰπόντος μὲν χαμηλὴν φωνὴν πρὸς τὸν κόμητα τοῦ Εγμών.

— Ίδου ἡ στιγμὴ τοῦ θριάμβου μου!

‘Η Ἐλισάβετ δὲν ἐφαίνετο οὔτε ἀμηχανοῦσα οὔτε καταβεβλημένη ἀλλ’ ἔστρεφε περὶ αὐτὴν ἡγεμονικὰ καὶ παρωργισμένα θλέμματα, ἐκύτταζεν ἀγρίως ἐκείνους ἐκ τῶν περιεώτων, δοῖο παρετίθουν αὐτὴν μὲν ὅμμα περιεργον, καὶ εἶχεν ἐστραμμένα τάνωτα πρὸς τὸν Κουρτεναί, ὡς ἀγνοοῦσα δόλοτελῶς τὴν παρουσίαν του.

Κατὰ διαταγὴν τῆς Μαρίας, ὁ Γάρδινερ ἐπροχώρησε, καὶ, λαβὼν διπλωμένον ἔγγραφον ἀπὸ τὰς γειρᾶς ἐνὸς τῶν γραμματέων, ἀνέγνωσε μεγαλοφώνως τὸ κατὰ τῶν δύο ὑποδίκων συνταχθὲν ἐγκλητήριον ἔγγραφον. Μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν ταῦτην, ἡ Ἐλισάβετ, μὲ τόνον ἀγέρωχον, εἶπε.

— Καὶ τί μὲ μέλει διὰ τὸ ἔγγραφον τοῦτο; Ο Γάρδιν ἀνεκάλεσε τὴν πρώτην φευδῆ μαρτυρίαν του, ὁμολογήσας ὅτι παρεκινήθη εἰς τοῦτο ἀπὸ τὸν Σίμωνα Ρενάρ· οἱ δὲ λοιποὶ κατηγοροὶ μου εἶναι ἀνάξιοι πάστεις. ‘Η Βασίλισσα δὲν ἤμπορει νὰ μὲ καταδίκασῃ χωρὶς νὰ πράξῃ ἀδικίαν.

— Καὶ σὺ, μυλόρδε, τί ἔχεις ν' ἀπολογηθῆς; ἡ πρώτησεν ὁ ἀρχιγραμματεὺς τὸν Δεῖσονσάρι.

— Τίποτε, ἀπεκρίθη ὁ κόμης.

— Όμολογεῖς λοιπὸν διτὶ εἶσαι ἔνοχος;

— Οὕτω, Βέβαια· ἀλλὰ δὲν θέλω νὰ ὑπερασπισθῶ. Ας γείνη περὶ ἐμοῦ διτὶ εὑαρεστεῖται ἡ Αὐτῆς Μεγαλείστης.

— Φρονιμώτατα ἀπεκρίθης, μυλόρδε· καὶ ἡ Αὐτῆς Υψηλότης κάμνει καλά νὰ κλήνῃ ἐπίσης τὸν αὐχένα, καὶ νὰ μυηθῇ τὸ παράδειγμά σου.

— Δὲν θὰ εἴχεις τὴν αὐτάδειαν, ἀπεκρίθη ὑπερπικῶς ἡ Ἐλισάβετ, νὰ λαλήσῃς γλώσσαν τοιαύτην πρὸς ἐμὲ ζώντος τοῦ πατέρος μου.

— Τούλαχιστον, εἶχα τὸ θάρρος, κυρία μου, νὰ ὑπερασπισθῶ ἔμπροσθεν αὐτοῦ τὴν μητέρα σου. . . Τώρα, ἡ κολούθησε στραφεῖς πρὸς τὴν Μαρίαν, ἡ Μεγαλείστης Σου ἀποφάσισε διτὶ νομίσης καταλληλότερον.

— ‘Η ἐνοχὴ των, εἶπεν ἡ Βασίλισσα, δὲν μοῦ φανεται σαρῶς ἀποδεδειγμένη. Μολαταῦτα, πολλὰ περιστατικὰ ἔγειρονται κατ' αὐτῶν, ὃστε δὲν εἶναι φρόνιμον ν' ἀπολυθοῦν δόλοτελῶς, ἐνόσφιν ὑπέρχουν φόβοι ταχχῶν καὶ καταστροφῶν δημοσίων. Ἐπειδὴ ὅμως ἡ κατ' αὐτῶν αὐτηρότης ἀντίκειται εἰς τὰ ἐπιεικῆ τῆς καρδίας μου αἰσθήματα, δὲν θὰ τοὺς ἀφίσω περιστέρων καιρὸν εἰς τὸν Πύργον τοῦ Λονδίνου. . . Ποῖος αὐτὸς τοῖς, μυλόρδος, συγκατανεύει νὰ λάβῃ ὑπὸ τὴν φύλαξιν καὶ ἔγγυησιν αὐτοῦ τὴν ξασιλόπαιδα Ἐλισάβετ; ‘Η εὐθύνη δὲν θὰ γίνα: ἔλαχρά, σᾶς; τὸ πρόλεγω· διτὶ τοιοῦτος θὰ μοῦ ἀποκριθῇ μὲ τὴν ζώνην του. ‘Ας ἰδωμεν λοιπὸν, ποιῶς ἀπὸ σᾶς ἀναλαμβάνεις νὰ φυλάξῃ τὴν ἀδελφήν μου;

Όλοι ἔσιωπησαν.

— Δὲν εἶναι καλήτερα, Μεγαλειότητη, νὰ στείλης τὴν Ὑψηλότητά Της εἰς τὴν αὐλὴν τῶν Βρυξελλῶν; παρετήρησεν ὁ Ρενάρ, δυσκολεύμενος; νὰ κρύψῃ τὴν ἀπορίαν καὶ δυσχέσκειαν αὐτοῦ διὰ τὴν ἀπόρασιν τῆς Μαρίας.

— Θὰ σκεφθῶ περὶ τούτου, ἀπεκρίθη.

— Παρὰ νὰ ὑποφέρω τοῦτο, εἶπεν ὁ κύριος Ἐρέζικος Βεδιγγέλδη, ἐπειδὴ ἀλλος ἀξιώτερός μου δὲν περουσιάζεται, παρουσιάζομαι ἔγω.

— Ο καλός μου ἄγγελος εἶσαι, Βεδιγγέλδη. Σοῦ παραδίδω λοιπὸν τὴν ξασιλόπαιδα, καὶ σοῦ δίδω συμβούθδων καὶ τὸν κύριον Γουλιέλμον Θαίμ. Εἰς τὰ ἀνάκτορα τοῦ Γουλιστών θὲ κατοικήσῃ, μέχρι νεωτέρας διαταγῆς, ή ἀδελφή μου. Άνγκωράρθσατε λειτόν καὶ οἱ τρεῖς εἰς τὴν κομητείαν τοῦ Οξφόρδ, καὶ ἀς σᾶς συνδέσῃς ἡ ἀναγκαῖα φρουρά.

— Είμαι ἔτοιμος, κυρία μου.

— Ανάθεμα τὴν προθυμίαν του! εἶπεν εἰς τὸ αὐτόν του κόμητος τοῦ Ἐγμών. καταστρέψεις διάδολος ὅλα μου τὰ σχέδια!

— Ο κόμης τοῦ Δεῖσονσάρ, ἐπανέλαβεν ἡ Βασίλισσα, θὰ μένῃ ὑπὸ κρέτησιν εἰς Φαιδεριγγαί-Καΐστλε, εἰς τὴν ἐπαρχίαν Νορθάμπτων . . . Κύριε Θωμᾶ Τρόσχαμ, εἰς γειράς σου τὸν παραδίδω.

— Τὸ θεωρῶ τιμήν μου, ἀπεκρίθη ὁ Τρέσχαμ.

— Ή Μεγαλειότης Σου θὰ μετανοήσῃς διὰ τὴν ὀλεθρίαν ταύτην γενναιότητα! εἶπεν ὁ Ρενάρ μὴ δυνηθεῖς νὰ κρατήσῃ τὴν ὄργην του . . . Ἐπειδὴ δὲ αἱ συμβουλαὶ μου δὲν ἀκούονται, συγχώρουσε με νὰ παρατηθῶ τῶν πλησίων τῆς Μεγαλειότητός Σου καθηκόντων μου.

— Πολὺ καλά, ἀπεκρίθη μὲ πολλὴν ψυχρότητα ἡ Μαρία. Δέχομαι τὴν παραίτησί σου, καὶ θὰ παρακαλέσω τὴν αὐτοκρατορικὴν Αὐτοῦ Μεγαλειότητα νὰ σὲ ἀνακαλέσῃ.

— Ίδου λοιπὸν ἡ ἀνταμοιβή μου! ἀνέκραζεν ὁ πρεσβύτερος ἀναγκωρήσας πλήρης αἰσχύνης καὶ ταραχῆς . . . Αἴθουσοι οἱ ἐλπίζοντες εἰς τοὺς ἡγεμόνας!

Ἀπήγθησαν τότε ἔξω τῆς αἰθούσης οἱ φυλακισμένοι. Καθ' ὅδὸν, διεῖσδε τὸ θέλησε ν' ἀπειθύνῃ τὸν λόγον πρὸς τὴν ξασιλόπαιδα· ἀλλ' ἐκείνη ἀπέστρεψεν ὑπερπικῶς τὴν κεφαλήν, καὶ οὔτε λόγου πλέον οὔτε θλέμματος τὸν ἔκρινεν ἀξιον. Ό δέ κόμης δὲν ἐτόλμησε νὰ ἐπιμείνῃ καὶ οὕτως ἔβασιταν σιωπηλῶς, πλησίον δὲ εἰς τοῦ ἀλλού, ἔωστον τοὺς ἔχωρισαν. Ἀπεχωρίσθησαν τότε . . . διαπαντός . . . χωρὶς κανὸν ἀποχαιρετηθοῦν.

Καιρὸν μετέπειτα, ἐλευθερωθεὶς διὰ μεσιτείας Φιλίππου τῆς Ισπανίας, ὁ Κουρτεναί περιηγήθη τὴν Ιταλίαν, δῆποι ἀπέθανε, μετὰ δύο ἔτη, εἰς Πατάσιον, ἀπολαύσας τέλος πάντων, κατὰ τὴν λυπηράν παρατήρησιν τοῦ Μίλινσεζ, « τὴν ἀνάπαυσιν ἐκείνην, τὴν δύοιαν ζῶν ποτὲ δὲν ἀπήλαυσε. »

Περὶ δὲ τοῦ ἐνδόξου μέλλοντος τῆς Ἐλισάβετ σκοπὸν δὲν ἔχομεν νὰ ἐνδιατρίψωμεν ἐνταῦθα.

Μετὰ τὴν ἀναγκώρησιν αὐτῆς καὶ τοῦ Δεῖσονσάρ, ἡ Βασίλισσα ἔδωκε τὴν χειρά της εἰς τὸν κόμητα τοῦ Πειραιών, καὶ, ἀπολουθούσας τῆς συνοδίας ὅλης, μετένησε τὸ παρικαλήσιον τοῦ Αγίου Ιωάννου, δύπον

τὴν ἐπερίμεναν δὲ Βόνυρ, δὲ Τάνσταλ, δὲ Φεκκεγχάμ, καὶ πολλοὶ ἄλλοι ἵερεῖς καὶ ψήλται, ἐνδυθέντες τὰ ἱερατικά τῶν ἅμφια. Ἐν ἀλαρεῖ, δὲ ἵερὸς τόπος ἐπληρώθη ἐπισήμου προσώπων, ἀνδρῶν τε καὶ γυναικῶν. Οἱ κόμις τοῦ Ἕγμων, ὡς ἀντιπρόσωπος τοῦ Βασιλέως παιδὸς τῆς Ισπανίας, ἐστάθη εἰς τὰ δεξιά τῆς Μαρίας· καὶ, ἀφοῦ ὁ πίσκοπος-ἀρχιγραμματεὺς ἐνδύθη, τὴν ἀρχιερατικὴν του στολὴν, ἡ τελετὴ τοῦ γάμου, ἤρχησε.

Μετὰ τὸ τέλος αὐτῆς, ὁ Γαρδινερ, με μεγάλην
και πήγτικην φωνὴν, ἔσεφώνυσε τοὺς ἔξης λόγους.

— Τὴν ὥραν ταῦτην, ἡ Μεγάλειότης σου νομίζει τα εἰς γάμον νόμιμον τὸν Εὐαγέλιον κύριον Φίλιππον τῆς Ἰσπανίας, αἰώνιον ιερᾶ Αὐτοῦ Μεγαλειότητος τοῦ αὐτοκέφατορος Καρόλου τοῦ Πέμπτου. Θέος νὰ εὐλογήσῃ τὸν σεβαστὸν τοῦτον γάμον!

Αλλ' ο Θεός ἐκάρθευσεν εἰς τὴν δέξιαν ταύτην. Όλοι γνωρίζουν ὅτι, ἀλλάζων καὶ ἀδιάφορος πρὸς τὴν σῆμα γόντων, ο περιβόλτος καὶ τυραννικός Φίλιππος ἐδειξεν πολλὴν πρὸς αὐτὴν ψυχρότητα ἔωστον ἐσή, καὶ ὅτι ἦταν οὐδὲν τῆς Ἀγγλίας ἀπίθανεν ἀτεκνος.

τιας, ἀπεκρίθη ὁ Βρατίζ. Θλιβερὸν μήνυμα ἔχομεν
ὑὰ σου ἀναγγελῶμεν αὐτὸν προσδιωξίσθη ἡ ἡμέρα
ταῖς καταδίκης σου.

— Πολὺ καλά· εὐάρεστον εἶναι τὸ μήνυμα, καὶ τὸ ἐπερίμενα. Αὖν πομόνως ἐπεθύμουν τὴν ἐλευθερίαν μου, καὶ καίσθητο πολὺ μανθάνοντα στι εἶναι τόσον ἔγγυς.

— Είμαι περιπλέον ἐπιφροτισμένος, χυρά μου, ἀπὸ τὴν Αὐτῆς Μεγαλειότητα, ἥτις δὲν ἔπιθυμεῖ νὰ γαθῆται καὶ νὰ ψυχὴ συγχρόνως μὲ τὸ σωμάτου, εἶπεν ὁ Φενκεγγάρημ, νὰ σ' ἔξορκίσω νὰ ὠρελιθῆς ἀπὸ τὰς ὀλίγα γενναῖας δύσπιλα σου μένουν ἀκόμη, καὶ νὰ συνδιαλλαγῆ-

— Θάνατον πάσχειν, κύριε

— Θι προσπανίων, καὶ
— Αἴ! κυρία μου, μὴ προσποίησαι διτί δὲν κατα-
λαμβάνεις. Δὲν ἀγνοεῖς διτί ή Βασιλίσσα ἐννοεῖ τὴν
συνδιαλλαγήν σου μὲ τὴν ἀγίαν καθολικὴν Ἑκκλησίαν,
τὸ μόνον τοῦτο μέσον τῆς σωτηρίας σου. Πλήρης χρι-
στιανικῆς ἀγάπης, ή Αὔτης Μαγαλειότης μὲ παρήγ-
γειλε νὰ μείνω πλησίον σου μέχρι τῆς τελευταίας
στιγμῆς, καὶ νὰ μὴ παρχωρέψω τίποτε διὰ τὴν ἐπι-
στροφήν σου εἰς την ἀληθινήν πίστιν.

— Μή λαμβάνῃς τοιούτεν κόπον, κύριε· τὰ ἐπιχειρήματά σου τὸν τοίχον τούτον ἡμιποροῦν εὔκολως τεσσαράντα πόλεαν νὰ κλονίτουν, παρὰ τὴν πεποιθησίν μου.

— Άρες τούλαχιστον νά προσπαθήσω. Έως τώρα
ξέπιευχαι, τό όμολογώ· όμολογώ δτι ήμποροῦ ν' ἀπο-
τύχω και πάλιν ἀλλά, κωρίκ μου, ο ζηλός μου αὐτός
άρκει νά τού ἀποδεῖξῃ δτι ἐπιθυμῶ μεγάλως τό καλόν
σου, δτι μόνην ἐπιθυμίαν ἔχω νά σε λυτρώσω ἀπό τούς

— Πιὸτε δὲν ἐδίστασσε περὶ τοῦ ζῆλου σου, κύριε·
οὔτε πάλιν διστάζω... τὸ λέγω μὲ πᾶσαν ταπείνω-
σιν... διτε δὲν θὰ δυνηθῶ καὶ τώρα ν' ἀνασκευάσω
θριαμβικῶς τὰ ἐπιχειρήματά σου. Άλλαχ σήμερον χρεω-
στάν νὰ μὴ δεχθῶ τὴν μάχην, διότι μετρημέναι εἶναι αἱ
ῶραι μου, καὶ ὅλας τῶν τὰς στιγμὰς πρέπει νὰ τὰς
ἀφιερώσω εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Θεοῦ... Κύριε, ήκο-
λούθησε μὲ ἡλλοιωμένην φωνήν· καὶ περὶ τοῦ νυμφίου·
Διάλυμα τίθεται νὰ μοῦ εἰπεῖς;

— Ή καταδίκη του Οὐκέτελεσθῇ τὴν αὐτὴν στιγμὴν μὲ τὴν ἀδίκην σου.

— Θὰ τὸν ἴδω λοιπὸν αὔριον;

— Ἰσως προτίθεσαι.

— Προτίτερα; . . . Ή! δὲν γίγενόρω σὲν θά εχω ταῦ

— Δέν είχα δίκαιον ; έμουρμούτεν ο Φεγγαργάδη μείς τό αὐτίον τοῦ διοικητοῦ. Διὰ μόνης τῆς καρδίας ἡμποροῦμεν νὰ φέρωμεν εἰς τὴν εὐθεῖαν ὅδον τὴν ισχυρογνώμονα τεύτην αἱρετικήν . . . Κάμε γρήγορα, καὶ

ቃሬ- የጊዜ ተወይል.

τοῦ οὐδὲν ἀπεμαρτυρεῖ

— Εποιημάσου, κυρία μου

τὸν — Εἰς τί να ἔτοιμασθε; Ήτταίδε την αὐλαῖαν σου, ξύγκε εδῶ.

— Νά ιδης τον συνυγον ουν ειναι τα
Η θύρα ήνοιχθη με βίαιο, και ο Δώδεκαν έβοήθη εις
τας άγκάλας της Ιωάννης, ηνώ ο Φεκκεγγάρη και ο

Οὔτε λέξιν τὸ δυστυχὲς τοῦτο ζεῦγος δὲν ἐπό-
φεν. Ἐναγκαλίζουσι ἀμοιβαῖς, κακυγάται ἀναρρόθι,
στεναγμοὶ βαθεῖς καὶ διακοπότμενοι, καὶ μετ' αὐτῶν

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΚΑΤΟΝ ΕΚΤΟΝ.

A

Οσον δὲ φρενδ τοῦτο παράδοξον, εἶναι θέματος ὅτι
ἡ ιωάννα, ητις ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν ἐπερίμενε τὴν
εἰδησῶν τῆς καταδίκης της, ἡθάνετο ἡσυχίᾳν, ἄνεσιν
εὐτυχίαν οὕτως εἰπεῖν, ὅποιαν δὲν ἦθανθη κατὰ τὴν
πρόσκαιρον ἐλεύθεράν της, ἔχαιρουμένων τῶν πρώτων τῆς
ἐλεύθερίας ταύτης στιγμῶν. Εἴδαμεν τῷ δόντι, ποιά φρικτά
ἀδημονία τὴν ἔστασίν της εἰς Σιών· Χάσου, εὐρισκομένη
νῦν τότε εἰς τὴν διπλῆν ἀνάγκην, ἡ νὰ καταμηνύσῃ τοῖς
ἄγαποτόν της σύζυγον, η' ὑφίση γὰρ ἐκθρονισθῇ έστι
λιστα νόμιμος. Τὴν σήμερον λοιπὸν, νὰ μὲν δὲ πλέκεται
ἔμελλε γὰ πέσῃ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς της ἀλλ' οὔτε ὁ Δώρη
λεῦ ἥδινατο νὰ τὴν ὀνειδίσῃ διὰ διὸν λόγων της
ἱματισιόθη ἡ ἐπιγείρησης του, οὔτε πάλιν ἡ Μαρία
τὴν κατηγορήσῃ διὰ, διὰ τῆς σιωπῆς της, ὁ θρόνος της
ἔπεσε. Τὸ παρελθόν ἤρχετο εἰς τοὺς νοῦς της χωρὶς
ἔλλεγχους συνειδότος, τὸ παρὸν χωρὶς φροντίδας,
μέλλον χωρὶς φόβους. Δὲν είχε πλέον νὰ φροντίζῃ πε-
τῶν πραγμάτων τοῦ κόσμου τούτου, καὶ ἐπετρέπει
εἰς αὐτὴν νὰ ἐνασχοληθῇ εἰς τὰ τοῦ μηλλοντος. Οὐθὲν
άξινάς προσευχομένην, ἔρθασεν εἰς κατάστασιν τινὰ μη-
καρπότητος, καθ' ḥην ἐγενετο οὕτως εἰπεῖν, ως προδό-
μιον, τὴν αἵδιον εὐδαίμονίαν.

Τὸ πρῶτον τῆς κυριακῆς, 11 φεβρουαρίου, ὁ δεσμοῦ
λαζ αὐτῆς, Ζωγράφημένην φέρων εἰς τὸ πρόσωπον αὐτῆς
τὴν φρενικήν, ἥλθε νὰ τῆς ἀνυγγείλῃ ὅτι ὁ αἰδεστικός
τατος Φενκκεγχάμ ἐπειθύμει νὰ τὴν ιδῇ, καὶ ὅτι της
συνάδενεν ὁ κύριος Θωμᾶς Βραΐτζ, διορισθεὶς νεωτέρα
διοικητὴς τοῦ Πύργου, ἀντὶ τοῦ Βεδιγγρέλδου.

— Εμέσας τους, απεκρίθη ή Ιωάννα· ήσευχο δι-
έργονται... Καλώς ωρίσατε, κύριοι, τους εἶπε
φαιδρὸν πρόσωπον ὅταν τοὺς εἶδεν ἐμβαίνοντας. Μ-
Ωρίστε, ἀναυμφιβόλως, καλαίς εἰδήσεις;

— Ἀλλούμονον τι κυρία μου
(Φυλλάδιον 50. Τομ. Γ').

νέοι πάλιν ἐναγκαλισμοί, ήσαν ή μόνη γλώσσα τὴν ὅποιαν ή ἀγάπην καὶ ή συγκίνησις αὐτῶν κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν εύρισκαν.

Ἄφοῦ τοὺς ἐκύttαξεν ὀλίγον μὲν ἀπαθὲς δύμα, δὲ πνευματικὸς τῆς θαυμάσσους, πλησιάσας πρὸς αὐτοὺς, ἐπει-

— Δυποῦμαι διτὶ διακόπτω τὴν ἄφωνον ταύτην καὶ κατανυκτικὴν τῶν καρδιῶν σας διάχυσιν· ἀλλ' ή Αὔτης Μεγαλειότης ἐπιθυμεῖ νὰ μὴ μείνετε πολλὴν ὥραν ὁμοῦ... Ἐπειτα, μοῦ παρήγγειλε, κυρία μου, νὰ σοῦ εἰπὼν διτὶ, μὲν ὅλην τὴν ὑποτροπὴν τοῦ λόρδου Δώδλευ εἰς τὸ κατ' αὐτῆς ἔγκλημά του, θὰ εὐδοκήσῃ καὶ πάλιν νὰ τὸν συγχωρήσῃ, ἀν διγκατατεθῆσῃ νὰ εἰσέλθῃς δημοσίως εἰς τοὺς κόλπους τῆς ρώμαικῆς ἐκκλησίας.

— Δὲν ἡμπορῶ, Δώδλευ, ἀνέκραξεν ἀπὸ ληπισμένη ή Ιωάννα· δὲν ἡμπορῶ, δὲν ἡμπορῶ!...

— Καὶ ἔγω, δὲν θέλω! ἀπεκρίθη... Θ' ἀποθάνωμεν ὁμοῦ, Ιωάννα... Εἰπὲ πρὸς τὴν κυρίαν σου διτὶ ἀγαπῶ πολὺ τὴν σύζυγόν μου, καὶ δὲν θέλω νὰ τῆς ζητήσω τὴν θυσίαν ταύτην· καὶ διτὶ αὐτὴν ἐπίστης μὲν ἀγαπᾶ πολὺ, καὶ δὲν θέλει νὰ τὴν κάμη.

— Δώδλευ, ἀνέκραξε μὲν δάκρυα εὐδαιμονίας ή Ιωάννα· δὲν θὰ λυπηθῶ πλέον παντάπασι διὰ τὴν στέρησιν τῆς ζωῆς μου!

— Σᾶς μένει τίποτε ἄλλο νὰ εἰπῆτε μεταξύ σας; Νῷωτησεν ὁ Φεκκεγγάμη. Στοχασθῆτε διτὶ δὲν θὰ ιδῆτε πλέον ὁ εἰς τὸν ἄλλον εἰς τὴν γῆν.

— Τούλαχιστον, παρετήρησεν ή Ιωάννα, θλεπόμεθα εἰς τὸν τόπον τῆς καταδίκης.

— Όχι, ἀπεκρίθη μὲν σκληροκάρδιον κακίαν ὁ πνευματικός θάσης θαυμάσουν χωριστά· σὲ, κυρία μου, εἰς τὸν αὐτὸν τόπον ὃντου ἐθανατώθησαν ή Ἄννα Βολένα καὶ ή Αίκατερίνα Όβέρδρ.

— Πολὺ καλά, εἶπε μὲν πικρίαν πολλὴν ὁ λόρδος Γουίλφρδ Δώδλευ, θὰ σιτέωμεν εἰς τὸν τάφον, ὃντου ἡ τυραννία θαυμάσσους θεοεδαλεύσης θὰ ἡσιεί ἀνίσχυρος καθ' ἡμῶν, ὃντου ἡ φωνὴ ιερέως μισαλλοδόξου καὶ ἐμπαθοῦς δὲν θὰ μάρτις ἐνοχλῇ πλέον.

— Επαρε τὸν δέσμιον σου, κύριε, ἔκραξεν ἐμμανῶς πρὸς τὸν διοικητὴν ὁ Φεκκεγγάμη.

B.

‘Η Ιωάννα διῆλθε προσευχομένη, ἔκτὸς δύω τὸ πολὺ ὥρῶν, ὀλόκληρον τὴν νύκτα ἡτὶς προηγήθη τῆς δευτέρας, 12 φεβρουάριου 1554, ἡμέρας τῆς καταδίκης. Πρὸ τινος καιροῦ, εὑρίσκετο πλησίον της νεάνις εὐγενοῦς καὶ διακεκριμένης καταγωγῆς, ὄνοματι Ἀγγελικὴ Μονζοῦα, ἡτὶς ἔλασθε τὴν τιμὴν νὰ τὴν ὑπηρετήσῃ μέχρι τῆς τελευταίας στιγμῆς. Η Ιωάννα, ἀποκοιμθεῖσα περὶ τὴν τρίτην ὥραν μετὰ τὸ μεσονύκτιον, εἶχε παραγγείλει εἰς αὐτὴν νὰ τὴν ἐξηπνίσῃ τὴν τετάρτην· ἀλλ' ἡ Ἀγγελικὴ δὲν ἤθελεσε νὰ ἔκτελέσῃ ἀκριβῶς τὴν παραγγελίαν ταύτην. Ο τελευταῖος οὖτος ὅπνος, δοτις ἐμελλεν ὀλίγας μόνον ὥρας νὰ προηγηθῇ τοῦ ὅπνου τῆς αἰωνιότητος, εἶχε τι ἵερὸν δι αὐτήν. Μειδίχιμα οὐράνιον ἐλαμπεῖν εἰς τὰ χείλη τῆς καταδίκου, τὰ ὄποια, ἡσύγως κινούμενα, ἐφάνιοντα ὅτι προσηγόρισαν ἀκόμη. Άν συγχωρήται ποτε εἰς τοὺς ἀγγέλους νὰ ἔρχωνται καὶ νὰ ἐπιστέπωνται κατ' ὅγκο τούτην. Άν δὲ θλιβερός ἦτον ἐξωτερικῶς ὁ κατιόδος, ἐ-

τοὺς δικαίους εἰς τὴν γῆν, θεῖαι, τὴν νύκτα ἐξεῖναι γγέλοι περίπταντο ἐπὶ τῆς κλίνης τῆς Ιωάννας. Αγγελικὴ λοιπὸν ἐτοχεύσθη διτὶ σκληρὸν ἦτον νὰ τὸ θναταλέσῃ εἰς τὴν αἰτίησιν τῆς τρομερᾶς της καταστάσεως... Ἀλλ' αἰφνιδίως, εἰδὲ καὶ ἐπειδὴ στῆθός της θιάσιας, τὸ πρόσωπόν της ἡλιούση, καὶ δάκρυα ἔρρεαν ἐπὶ τῶν παρειῶν της. Τότε ἐπράξθη διὰ φιλανθρωπίαν διτὶ, διὰ φιλανθρωπίαν, δὲν ἡμέρης νὰ πράξῃ ἔως τότε.

— Εἶναι τέσσαρες ὥραι; Ἡρώτησε καὶ ἐσηκώθη εἰς θύραντα ή Ιωάννα.

— Εἶναι πέντε, κυρία μου, σὲ παράκουσα. Εφαίνεσθαι τόσον εύτυχης, ὥστε δὲν ἐτόλμησα νὰ σ' ἔστησω.

— Α! εύτυχής ἦμην τῷ σύντι· διότι ἔβλεπα διτὶ βλασταὶ τελειώσει, καὶ διτὶ μ' ἔφερεν εἰς τὰς μονὰς τῆς αἰωνίου μακαριότητος χορδὰς ἀγγέλων πολλῶν, οἵτινες, διαρκούστης τῆς καταδίκης μου, μοῦ ἐπρόσφεραν ἀπὸ τὰ ὑψη τοῦ αἰθέρος τὸν στέφανον τοῦ μαρτυρίου.

— Τὸ σύνειρόν σου θ' ἀληθεύσῃ, κυρία μου· ἀφίνεις τὴν γῆν διὰ τοὺς οὐρανοὺς, διοῦ θὰ εῦρῃς τὸν σύζυγόν σου, καὶ θ' ἀπολαύσετε ὁμοῦ εὐδαιμονίαν καὶ χαρούτατελεύτητον.

— Τολμῶ νὰ τὸ ἐλπίσω... καὶ μολαταῦτα... τῷραφ ἐνθυμοῦμαι, εἰς τὰς μακαρίκας ἐκείνας μονὰς, ματαίως ἐξήκουτον τὸν Δώδλευ. Αγγελικὴ, μὲ ἀφησεις νὰ κοιμηθῶ ἢ παρὰ πολὺ ἢ πολὺν ὀλίγον.

— Συγχώρησέ με, φιλατέτη κυρία μου.

— Ο! δὲν σ' ἐπιπλήκτω, ογκι. Ήθελα νὰ εἰπῶ μόνον διτὶ δὲν ἔλασθα καιρὸν νὰ εῦρω τὸν σύζυγόν μου.

— Θὰ τὸν εύρῃς, φιλατάτη κυρία μου, μὴν χαμφιθάλης. Αἱ προσευχαὶ σου θὰ ἔχουν τὴν δύναμιν νὰ ἐξαλείψουν τὰς ἀμαρτίας του, καὶ ἀν ἀκόμη δὲν ἐπαρκέσουν εἰς τοῦτο αἱ προσευχαὶ του.

— Καὶ τοῦτο ἀκόμη τολμῶ νὰ τὸ ἐλπίσω... Καὶ, νὰ, θὰ προσευχῆθω πάλιν ὑπὲρ αὐτοῦ... Προσεύχου καὶ σὺ ὑπέρ αὐτοῦ, Αγγελική.

Καὶ, τοῦτο εἰποῦσα, ἤρχισε πάλιν νὰ προσεύχεται, καὶ ἡ κολούθησεν οὕτω μέχρι τῆς ἐνδόμυτης ὥρας. Τότε, τὴν ἐξοήθησεν ή Ἀγγελικὴ καὶ ἐνδύθη.

— Αἰσθάνομαι, εἶπε, τόσον ζωηρὸν αἰσθημά εὐδαιμονίας, ώστε, ἀν ἤκουα τὴν φωνὴν τῆς καρδίας μου, θὰ τὸ ἐφανέρωνα διὰ λαμπροῦ καλλωπισμοῦ. Ναι, ίμαται εὐθυμοτέρα ἀκόμη, παρότι ἡμητὸν ἐνυμφεύθησαν τὸν ἀγαπητόν μου Γουίλφρδ... Όποια ἡ γαλάνη τῆς ψυχῆς μου κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην, συγκρινούμενη μὲ τὴν ἀποφράδια ἐκείνην στιγμὴν, καθ' ἣν ἐτέθη τὸ στέμμα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου!

— Άλλοιμονον! κυρία μου, πόσον ή τύχη σου εἶναι προτιμοτέρη τῆς ἐδικῆς μου! Ο οὐρανός ἀνοίγει διὰ σὲ, καὶ ἔγω, σὲ στεροῦμαι!

— Όχι διαπαντός, φιλατάτη Αγγελική· ή ίδε κύτη ἀς σὲ παρηγορήσῃ.

— Δὲν τρώγεις τίποτε, κυρία μου;

— Όχι, δὲν ἔχω πλέον νὰ ἐνασχολήθω περὶ τοῦ σώματος.

Οταν ἐξημέρωσεν, ἐσηκώθη ὁμίχλη πολλὴ, καὶ τὸ φρούριον ἔμεινεν ἵκανην ὥραν ὡς ἐνταφιασμένον εἰς τὴν τύπην. Άν δὲ θλιβερός ἦτον ἐξωτερικῶς ὁ κατιόδος, ἐ-

τωτερικῶς οἱ καρδίαι δὲν ἦσαν ὄλιγώτερον. ὅλοι
ἔμφρονοι ἀπὸ προτίτερα τὸ τραγικὸν τέλος τῆς Ιωάν-
νας. Ἡ νεότης, ἡ ἀθωτης, ἡ εὐσέβεια αὐτῆς ἔκινουν
εἰς οἶκτον καὶ τοὺς σκληροτέρους τῶν ἀθρῷπων, καὶ
συμπαθεῖαν ἀκόμη διήγειραν καὶ εἰς αὐτοὺς τοὺς ἔχ-
θρούς της. Περίλυπος ἦτον ὁ κόσμος ὅλος ἐλεγες ὅτι
ἐπεριμένετο συμφορὰ δημοσίᾳ· καὶ, ἀντὶ νὰ μεταβλη-
θῇ εἰς πανήγυριν τὸ θέαμα τῆς καταδίκης της (κα-
θὼς συνήθως ἐλέπομεν τὸ ἀπάνθρωπον τῆς τοιαύτης
περιεργίας, καὶ τὸν καιρὸν ἐκείνον ἦτον ἀκόμη χει-
ρότερα), ἐπειθύμουν ὅλοι νὰ εἴχεν ἀποπερατωθῆ ἡ φρ-
εβρὰ τοῦ δράματος τούτου σκονή. Καὶ ἄλλοι μὲν
ἴμουρμούριζαν προσευχής, ἄλλοι ἐτένειζαν κρυψίων,
καὶ πολλοὶ δὲν ἤδυναντο νὰ κρατήσουν τὰ δάκρυα.
Ἀν συνωδεύθη ποτὲ ψυχὴ ἥως τὸν οὐρανὸν ἀπὸ τὰς
συμπαθείας τῆς γῆς, ἦτον ἀναμφιβόλως ἡ ψυχὴ τῆς
δυστυχούς Ιωάννας Δώδελε.

Ἐπροχώρησεν ἥδη ἄρκετὰ ἡ ἡμέρα, καὶ οὐ αὐτή παντὸς κατήφεια καὶ σωπὴ ἐπεκάπτει εἰς τὸν Πύργον τοῦ Δουδίνου. Ὁ Δώδλευ, διατεκδάζων τὴν λύπην του, ἐνησχολεῖτο εἰς ἔργον σύνθετο εἰς τοὺς φυλακισμένους, καὶ, λαβὼν καρφίον, ἐχάραττεν εἰς τοὺς τοίχους ἐπιγραφές. Τὴν ἐννάτην ὥραν, ἐγένετο τὸ ὄνομα τῆς Ἰωάννας, τὸ ὅποιον φάνεται καὶ τὴν σήμερον ἀκόμη εἰς δύώ μέρη, ὅταν τέλος πάντων ἀπόσπασμα δορυφόρων καὶ ὅπλοφόρων ἐστάθη ἐμπροσθεν τοῦ δεσμωτηρίου του· καὶ, μετ' ὀλίγον, εἶδεν ἐμβαίνοντα τὸν κύριον Θωμᾶν Βραΐτζ καὶ τὸν πνευματικὸν τῆς βασιλίσσης, τοὺς ὅποιους ὑπεδέχθη μὲ γαληνὸν καὶ ἀτέραγον ἥδος.

— Πρὸ τοῦ ν' ἀναχωρήσεις εἰς μέρος ἀπὸ τοῦ ποιῶν δὲν ἐπιτρέψει κάνεις, τοῦ εἴπεν ὁ πνευματίκος, ἔρχομαι νὰ σ' ἐρωτήσω καὶ τελευταίαν φοράν, μυλόςδε, ἀν ἔγεινε κάμφηα εύτυχής μεταβολὴ εἰς τὰ θρησκευτικά σου αἰσθήματα.

— Διατί, καθώς καὶ εἰς τὸν δοῦκα τὸν πατέρα μου, νὰ μή μου ὑπόσχεθης τὴν χάριν, ἀπεκρίθη, ὑπὸ τὸν δρὸν τοῦ νὰ ἔξομόσω τὴν θρησκείαν μου εἰς τὸν τόπον τῆς καταδίκης, καὶ ἔπειτα ν' ἀπαλλαχθῆς ἀπὸ τὴν ὑπόσχεσίν σου, χάρις εἰς τὸν πέλεκυν τοῦ δημού, καθὼς συνέβη καὶ εἰς τὸν πατέρα μου; . . . "Οχι, κύριε, δχι: δὲν θ' ἀπολαύσῃς τίποτε ἀπ' ἐμὲ ὑπέρ της θευδούς, τῆς εἰδωλολατρικῆς σου πίστεως. Θ' ἀποθάνεις αιμαρτυρόμεος"

— Απόθανε λοιπὸν, ψυχὴ τε καὶ σώματι, αἰρετικὲ πληγούμαδι! ἀνέκραζεν δὲ ιερεὺς . . . Κύριε Θωμᾶδε Βράττε, ἐποκοσθεσεν ἀπομακρυνόμενος, τὸν ἀφίνω εἰπεῖν τοιάς σου.

Kai ἐξῆλθε μανόμενος.

Ὥ, τι κατὰ πρῶτον εἴδε μακρόθεν ὁ Δώδευ, εἴρε
χρύσειος τῆς φυλακῆς, ἦτον ικρίωμα καταδίκης. Ενέ
ἔκινταί τοῦτο προσεκτικῶς.

— Εἶναι διὰ τὴν λέθην Ἰωάνναν, τοῦ εἰπεν ὁ διοκτήτης.

— Χαίρω, ἀπεκρίθη μὲ
λεῦ, δτι πρῶτος ἐγώ θ'
Θὰ τὴν Ιδῆς σύ;

— Μάλιστα, μυλόρδες.
— Πολὺ καλά! εἰπέ της λοιπὸν ὅτι, τὴν ὥραν
τοῦ θανάτου της, θὰ ξυπνήσει πλησίον της.

Άφινων τὴν φυλακὴν τοῦ Γεωλφόρδ, ὁ Φεκκεγχάλ
μετέβη εἰς τὴν φυλακὴν τῆς Ιωίννας. Ἡ πρώτη θα-
σιλισσα τῆς Αγγλίας προσπύχετο γονυπετής, ἀλλ' αὐτ-
ὸν εἶδεν, ἐσκιώθη.

— Ἡλθεν τὸ πῦρ; τὸ πῦρ ταῦτα.

— Μάλιστα, κυρίω μου, έλθεν ή ώρα . . . Άλλη η-
θεν ἐπίσης καὶ ή ώρα τῆς μετανοίας σου! ήροιούθησε
μὲ τόνον ἐπίσημον. 'Ολίγινοι στιγμαὶ ζωῆς σου μέ-
νουν ἀκόμη' καὶ τὴν στιγμὴν αὐτὴν καθ' θν λαλοῦ-
μεν, διάσυγχρόνος σου ἵστως προσεκλήθη ἔμπροσθεν τοῦ
ὑπερτάτου Κριτοῦ . . . 'Η ώρα έλθε! . . . Μήνι ἀπο-
θνήσκες, καθὼς διάσυγχρόνος σου, μέχρι τέλους ἀμετα-
νόητος!

— Επέμεινε! Δόξα σοι ὁ Θεός! Ο Θεός νὰ τὸν
μακάρισῃ! ἀνέρρωξε, καὶ πάλιν ἔγονάτισ.

Καὶ, κωφεύουσα εἰς τὰς ἀκταπαίστους τοῦ πνευματικοῦ τῆς Βασιλίσσης ἐνοχλήσεις, ἔμεινε πρόσευχος μὲν ἡ ὁσάντου ἥλθεν ὁ διοικητής. Τὴν στιγμὴν καθ' ἣν, ἡτοιμάζετο νὰ ἔξελθῃ μετ' αὐτῆς, ὁ κύριος Θωμᾶς Βράτζ, μὲ φωνὴν διακοπούμενην ἀπὸ τὰ δάκρυα, τῆς ἐξήτησε μικρόν τι ἐνθύμημα.

— Δέν ἔχω, εἶπεν, ἀλλο τι νὰ σου δώσω, πάρα
ταύτην τὴν Σύρογειν. ἔχω αὐτάκην αὐθῆς ἀκόμη,
αὐτάλλα θὰ στὴν λάβεις... Εἴθε νὰ σὲ ωρελήσῃ!

— Θὰ τὴν λάβῃς θέραια, τέκνον μου, μὲ σκοπὸν
υὸ τὴν δύναμιν εἰς τὸ πῦρ: ἀνέκραζεν δὲ Φεγγεγχάρη.

— Θά τὴν λέων καὶ θά τὴν φυλᾶξ ὡς πολυτι-
μότατον κειμένηιον, ὡς κόρην ὄρθραλμοῦ, εἴπεν δὲ Βραΐτης.
— Θά εὔρης προσευχὴν γραφεῖσαν διὰ τῆς ιδίας
Εγγύης. λέγω καὶ πάλιν

μου χειρός, εἶπεν ἡ Ιωάννα... Εἶτε, λέγω καὶ νῦν, τὸ πλευράδικον τοῦτο δῶρον νὰ σὲ ωφελήσῃ!

Εἰς τὴν Θύραν, τοὺς ἐπερίμενε φρουρά, ἥτις, ἀφοῦ ἐπέρνη ἡ Ἰωάννα, ἔδειξε πολλὰ καταγυκτικῆς συμπα-

χν, εφαντή η Ιωάννα, ευτελές καταστάσεις της στην πόλη της Αθήνας δείγματα. Ήγροι ήσαν δύλων οι όφθαλμοί· μολονότι εἰς τοὺς στρατιωτικοὺς ἐπιείλλεται ὡς χρέος τὸ νῦν κρύπτουν πᾶν αἰσθημα ἀνθρωπίνης ἀδυναμίας, τὸν ἄρθρονα δάκρυα ἔρρεαν διὰ τῶν πυκνῶν μυστάκων τῶν ἀγροίκων τούτων στρατιωτῶν, οἵτινες τί εἶναι τὰ ἀπὸ δάκρυα ἔως τότε δὲν ἔγνωρίζαν. Ήρχισαν τότε νὰ προχωροῦν Ἐραδέως. «Η Ιωάννα, ἔργυμένη μεταξὺ τῆς Ἀγγελικῆς καὶ τοῦ Φεκκεγχάμ, ἀνεγίνωσκε μεγαλοτῆς φύνως εἰς τὸ φαλτήριον αὐτῆς, ἀποφεύγουσα οὕτω τὰς ὀχληρὰς τοῦ τελευταίου προτροπάς. «Η ὁμίληῃ εἶχεν ὅπωσοῦν διατκεδασθῆ, ἀλλ' ἡ ἀτμοσφεῖρα ἥτον ύγρα, καὶ ἡ ἡμέρα μελαγχολική· κόρακες δὲ πολλοί, ἐλκυσθέντες ἀπὸ τὴν φυσικήν των προστίθησιν εἰς τὸν τόπον τοῦ πτώματος, καὶ ποτὲ μὲν περιπτάμενοι ὀλόγυρα τῆς θλιβερᾶς συνοδίας, ποτὲ δὲ καθήμενοι, διλγονικαράν, ἐπὶ τῶν γυμνῶν δένδρων, ηὗξανχν ἀκόμη διὰ τῶν θραγγῶν κραυγῶν των, συνωδευμένων ἀπὸ τὴν μονότονον κωδωνοκρουσίαν τοῦ παρεκκλησίου τοῦ Ἁγίου Ιωάννου, τὸν ἀπαίσιον χαρακτῆρα τῆς πενθίμου ταύτης σκηνῆς.

**Δωδ-
ωμα,** Φθάσασα κάτω τοῦ ἵκριώματος, ἡ Ιωάννα ἀνέση
μὲ σταθερὸν θῆμα τὰς βραχιόδας του· ἐπειτα, ἔξεφώ-
ντησε τοὺς ἔξης λόγους πρὸς τοὺς ὄλγους θεατὰς, τοὺς
ὅποιους δὲν ἴσχυσε νὰ ἐμποδίσῃ μακράν τοῦ λυπτοῦ
θεάματος ὅλη των ἡ πρὸς τὴν καταδικασθησομένην

• Μάρτυρας ἐπικαλοῦμαι ὅλους σας ὅτι ἀποθνήσκω εἰ-

λικρινής διαμαρτυρομένη, έναν ποθέτουσα πάσαν ἐλπίδα σου του μόνος ὁ κύριος Θωμᾶς ἐκύττακε μὲς ἀποθήτης σωτηρίας μου μόνον εἰς τὸ ἔλεος τοῦ ὑψίου, καὶ εἰς τὴν ἀξίαν τοῦ παναχράντου αἷματος τοῦ μονογενοῦς αὐτοῦ υἱοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ὁμολογῶ δὲ, μυθητέστα τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, πολλάκις ἡ τάλαινα τὸν παράκουσα· δὲ τῇ ἡγάπησα ὑπὲρ τὸ δέον ἐμαυτὴν καὶ τὸν πρόσκαιρον τοῦτον κόσμον· καὶ δὲ τῇ παροῦσα τιμωρία εἶναι ἐξιλασμός δίκαιος τῶν ἀμαρτημάτων μου. Ἀλλ' εὐχαριστῶ ἐκ βάθους καρδίας τὸν πανάγαλον Θεόν, διότι μου ἔδωκε καρδίαν νὰ μετανοήσω. Ζητῶ λοιπόν, ἀδελφοί μου χριστιανοί, ἐνόσω ζῶ ἀκόμη, νὰ μὲ συγχωρήσετε καὶ νὰ προσευχήθητε ὑπὲρ ἐμοῦ.»

Πολλαὶ φωναὶ τότε ἡκούσθησαν συγχωροῦσαι αὐτὴν ἐξ ὅλης καρδίας· καὶ, δταν μετὰ ταῦτα ἐγονάτισε καὶ ἤρχισε νὰ λέγῃ τῷ Ἐλέησόν με, πολλοὶ τῶν περιεστώτων τὴν ἐμιμῆθησαν.

Μετὰ τὸ τέλος τοῦ φαλμοῦ, δὲ Φεκκεγγάρι ἀνέκραξε·

— Καὶ τελευταίνων φοράν, κυρίᾳ μου, σ' ἐξορίζω νὰ ἐμβῆς εἰς τὴν ἀγίαν δόδον!

— Σὲ παρακαλῶ, κύριε, μὴν ἐπιμένῃς περιστότερον, ἀπεκρίθη μὲ ἀγγελικὴν γλυκύτητα. Εὐρίσκουμε τώρα εἰς εἰρήνην μὲ δόλον τὸν κόσμον, καὶ οὕτως ἐπιθυμῶ ν' ἀποθάνω.

Ἐπειτα, ἐσηκώθη, καὶ εἶπε πρὸς τὴν Ἀγγελικήν·

— Όταν δλα τελειώσουν, δός τὸ θιελίον τοῦτο εἰς τὸν κύριον Θωμᾶν Βραΐτζ... Αὐτὰ δὲ, ἐπρόσθετον ἐγχειρίζουσα τὰ χειρόκτια καὶ τὸ περιθέραιον αὐτῆς, τὰ χαρίζω εἰς σέ.

— Καὶ εἰς ἐμὲ τὴν συγχώρησιν, εἶπεν ὁ δῆμος Μάγγερ, γονυπετήσας ἐμπροσθέν της, κατὰ τὴν συνήθειαν τοῦ τότε καιροῦ.

— Εὖ δλης μου τῆς καρδίας, ἀπεκρίθη. Εἶσαι σήμερον δὲ καλήτερος τῶν φίλων μου εἰς τὴν γῆν.

— Τί ἔχεις, κυρίᾳ μου; εἶπεν ὁ διοικητής παρατηρήσας αἰφνιδίως δὲ τῇ Ἰωάννα ἀνεσκιότα καὶ ἐτρεμεν.

— Οἱ! τίποτε... Μοῦ ἐφάνη δὲ τὸ θιελέπι τὸν σύζυγόν μου ὠχρόν καὶ αἰματωμένον.

— Ποῦ, κυρίᾳ μου; τὴν ἡράτησεν ὁ Βραΐτζ, διότι, τοὺς λόγους τούτους ἀκούσας, ἐνθυμήθη δοσὶ δὲ Γυιλ-αρδὸς τὸν εἶχεν ἐπιφορτίσει· νὰ εἰπῇ πρὸς τὴν Μιχαήλαν.

— Εἴκει, πλησίον τοῦ ἔβουλου τούτου τῆς σφαγῆς... Καὶ, νὰ, Χριστὲ καὶ Παναγίᾳ μου! τὸν θιελέπι ἀκόμη... Άλλ' εἶναι πλάνη τῶν ὄφθαλμῶν μου.

Πολλοὶ διαλογισμοὶ ἥλθαν τότε εἰς τὸν νοῦν τοῦ διοικητοῦ, ἀλλὰ δὲν εἶπε τίποτε.

Η Ἰωάννα ἴστραφτη μὲ τρόπον ἐμφαντικὸν πρὸς τὴν Ἀγγελικήν, ἥτις ἤρχισε νὰ ἐνασχολήσται εἰς τὰς ἀναγκαῖας προετοιμασίας τοῦ θανάτου.

Άλλα, μόλις ἐγύμνωσε τοὺς ὤμους τῆς Ἰωάννας, ἐσήκωσε τὴν μακρὰν κόμην της, καὶ ἔδεσε τοὺς ὄφθαλμούς της, ἐρόλφη εἰς τὰ ὄπίσα πνιγομένη ἀπὸ τὰ δάκρυα.

Καὶ ἡ Ἰωάννα, ἐκτείνουσα τὰς χεῖρας, ἐζήτει ψηλαφητὰ τὸ ἔβλοιν, διου ἐπρεπε ν' ἀποθέσῃ τὴν κεφαλήν της.

— Ποῦ εἶναι, ... ποῦ εἶναι το; ... ἔλεγε.

Τέλος πάντων, ξονθουμένη ἀπὸ τὸν Βραΐτζ, ἴστράθη εἰς τὴν κατάλληλον θέσιν.

Η Ἀγγελική ἐκρύψε τὸ πρόσωπον μὲ τὰς χεῖράς της· δὲ Φεκκεγγάρι αὐτὸς ἐσκεπάσθη μὲ τὴν ἄσπρην τοῦ βά-

σου του μόνος ὁ κύριος Θωμᾶς ἐκύττακε μὲς ἀποθήτης σύμμα.

— Κύριε! ἀνέκραξεν ἡ Ἰωάννα, εἰς τὸ ἔλεος σο παραδίδω τὴν ψυχὴν μου! . . .

Καὶ ὁ πέλεκυς ἔπεσε, καὶ ὑπὸ τὸν πέλεκυν ἔπεσε ἡ ὥραιοτέρος τοῦ κόσμου κεφαλή, ἡ κεφαλὴ γυναικὸς τόσον ἀθώας, ὡστε ὁ Θεός τὴν ὑπεδέχθη ἀναμφιβολώς εἰς τοὺς χορούς τῶν ἀγγέλων του, καὶ ἐστερίνωσε αὐτὴν μὲ τὸν στέρχον τοῦ μαρτυρίου.

ΤΕΛΟΣ.

ΠΕΡΙΠΤΗΣΙΣ ΕΙΣ ΙΤΑΛΙΑΝ.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ Β'.

Ἐν Νεαπόλει τὴν 2—14 Ιουλίου 1849,

Κυρία μου!

Θὰ σᾶς εἶπω ὅλιγα τινὰ σήμερον περὶ τοῦ Βουρβωνείου Μουσείου, ἐκ τῶν πλουσιωτέρων καὶ πειραργοτέρων ἀναμφιβολώς καταστημάτων τῆς Εύρωπης. Η οικοδομὴ ἐγένετο ἐπὶ τῆς ισταντικῆς ἐποχῆς (1587) διὰ νὰ χρησιμεύσῃ ὡς πανεπιστήμειον ἀλλὰ τὸ 1816 ἡ πετὴ τοῦ ἐνεστῶτος θασιλέως τὴν μετεκεύατεν εἰς Μουσεῖον καὶ μετέφερεν ἐν αὐτῇ τὰς ἀρχαιότητας, τὰς βιβλιοθήκας, καὶ τὰς εἰκόνας δοσὶ θεατῶν διεπορεύεται εἰς τὰ ἀνάκτορα. Ο θασιλέως οὗτος, σοφὸς προστάτης τῶν τεχνῶν, συντρέχει μὲ τὸν αὐτὸν ζήλον εἰς τὴν καλλονὴν καὶ τὸν πλουτισμὸν τοῦ ἀπεραντού τούτου καταστήματος.

Οὐ θῆτον τίσας τολμηρὸν σήμερον νὰ ἐπιστρέψῃ τις κεφαλὴν ἐστεμένην· ἀλλ' αἱ ἐνθυμηθῶμεν δὲν καὶ πάλι εἰς Ἀθήνας, οἱ Πεισιστρατίδαι ἐφάνησαν σοφοὶ προστάται τῶν γραμμάτων καὶ τῶν τεχνῶν, καὶ δὲ τὸν τίμονα μας οἱ Βουρβωνοί τῆς Γαλλίας καὶ οἱ τῆς Νεαπόλεως; δὲν ἐφάνησαν κατώτεροι τῶν ἀρχαίων θεατῶν.

Τὰ στενὰ ὅρια τῆς παρούσης ἐπιστολῆς δὲν ἐπιτρέπουσι μακρὸς παρεκκλήσεις περὶ τῶν λαμπρῶν ἀντικειμένων δοσὶ περιέχει τὸ Βουρβωνείον μουσείον· δέθην θὰ ὑποδείξω ὅλιγα τινὰ μόνον τῶν ἐν ταῖς κυριωτέραις αἰθούσαις περιέργων μηνυμάτων.

Ἐν τῇ προσγειώθητη τῶν ψηφωτῶν, ἐξ ἀριστερῶν, φάνεται ἐξαίσιον ψηφωτὸν συγκεκίμενον ἐν τριπλήν ποσάπων, κάτω τοῦ ὁποίου ἀναγινώσκονται τὰ ἐρεῖς·

»ΔΙΟΣΚΟΥΡΙΔΗΣ ΣΑΜΙΟΣ ΕΠΟΙΗΣΣ.«

Ολίγον μακρύτερον ὑπάρχει ἄλλο ψηφωτὸν παριστάνον σκελετὸν κρατοῦντα ἀνὴρ ἐν ἀγγείον ἐξ ἐκατέρας τῶν χειρῶν. Πιθανὸν δὲ τὴν ἐργοσιμεύεν ὡς κόσμος ἐστιατηρίου, ὡς λέγει καὶ δὲ ὁ ίδιοδοτος (ἐν Βύτερπη Βιβλ. B' § 78) περὶ τῆς συντηρείσας θεατῆς εἰχον οἱ Αἰγύπτιοι τοῦ νὰ δεικνύωσιν «ἐκάστηρ τῶν συμποτέων, νεκρὸν ἐν σοφῷ ζύλινον πεποιημένον», καὶ νὰ λέγωσιν. «Εἰς τοῦτον ὄρεων πῖνε τε καὶ τέρπει, ἔσαι γὰρ ἀποθανῶν τοιοῦτος.»

Ἐν τῇ αιθούσῃ τῶν ἀγαλμάτων, ἐν τῇ δευτέρᾳ στοῖχ,